2. Årg. JULI 1897. Pren.-pris 1:20.

SINIMS LAND

MISSIONSBLAD FÖR "SVENSKA MISSIONEN I KINA".

耶和華以拉

Ebenezer

Es. 49:12, Ps. 111:2.

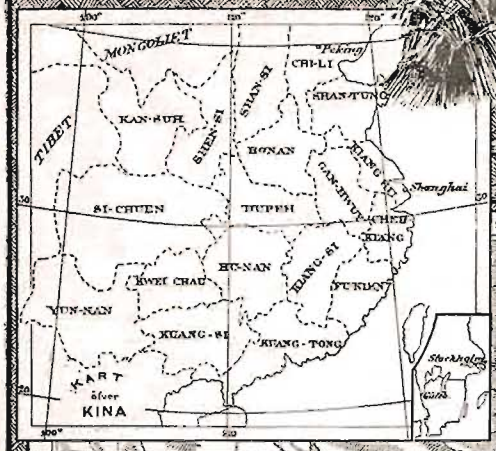

Skulle för HERREN något vara omöjligt? 1. Mos. 18:14.

INNEHÅLL:

Redovisning. — Notiser. — En lärd tunga. — Svenska Missionens i Kina 10:de årsfest. — Kinas kvinnor. (Forts.) — Axplock från Tong-cheo-fu. (Forts.) — Bref från Emilia Sandberg.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina".

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande,*
H. BERG, *doktor, vice ordförande,*
K. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare,*
J. v. HOLST, *kammarherre,*
CH. TOTTIE, *kapten,*
JOHANNES RINMAN.

JOSEF HOLMGREN, *sekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under maj månad.

N:o		Kr.	ö.
	Transport från föregående redovisning kr.	2,447:	05
391.	A. S., Stockholm	15:	—
392.	L. H., Alingsås	40:	—
393.	Fru P:s sparbössa, Stockholm	4:	35
394.	F. v. O:s dito dito	28:	15
395.	H. B. dito	100:	—
396.	A. de B. dito dito	50:	—
397.	N. H., Linköping	4:	—
398.	Onämnd gen. O. v. F.	1:	—
399.	Flickföreningen i Göteborg gen. H. P.	40:	—
400.	E. A., Skedvi	10	—
401.	H. A., Stockholm	2:	50
402.	Änkefru W.	50:	—
403.	Ett tackoffer af E. & J. R.	45:	—
404.	Vads syförening gen. H. L.	100:	—
405.	En sparbössa, Mark. 13: 37, Uppb. 22: 12	7:	50
406.	En dito från okänd	2:	90
407.	Nettobehållningen af »Sinims Land» för 1896	131:	84
	Summa kronor	3,079:	29

Under juni månad.

408.	En sparbössa gen. S. A., Stockholm	11:	75
409.	Insamling vid böneméte gen. O. E.	2:	31
410.	Gåfva från den kvinnliga nattvardsungdomen i Vånga gen. O. E.	16:	69
411.	A. K., Stockholm	10:	—
412.	J. A., Alingsås	25:	—
413.	Lindes syförening gen. N. Sparre	75:	—
414.	D. Gamleby gen. E. A.	5:	—
415.	Sparbössemedel gen. G. B., Örebro	10:	—
416.	Ebba gen. dito	3:	90
417.	S:s gen. dito	2:	07
418.	G. F. gen dito	2:	75
419.	F. M., Ställberg	10:	—
420.	Insamling vid en fest å Torpön	20:	—
421.	O. O., Näsbygård	50:	—
422.	Lekeryds Ö. mfg gen. G. J., Lekeryd	25:	—
423.	Från en hemgången flicka gen. E. R.	25:	—
424.	» Säfsjö skolbarn gen. C. A.	10:	—
425.	» Flickornas i Byrsta syförening gen. J. J.	30:	—
426.	Af nattvardsbarnen i Halltorp gen. P. A. B.	31:	30
427.	Af syföreningen i Halltorp gen. dito	10:	20
428.	Af P. A. B.	5:	—
429.	Af K. B.	50:	—
430.	Hemse syförening gen. K. B.	15:	40
431.	R. P.	50:	—
432.	Onämnd, Norsesund gen. H. P.	5:	—
433.	E. H.	5:	—
434.	Testamente efter afl. P. E. Janson gen. C. C., Rya	100:	—
435.	E. L.	33:	—
436.	Insaml. vid en missionssammankomst i Kramfors gen. J. N.	55:	50
437.	J. P. B.	10:	—
438.	A. H., Karlstad	15:	—
439.	Från Skärsta syförening, Sollefteå gen. Emma Grafström	25:	25
440.	Från S. S. gen. dito	7:	50
441.	Testamente från Karin Malmberg gen. A. P., Linde	250:	—
442.	A. M. C., Lyons Nebr., gen. Red of Svt.	13:	90
443.	Okänd gen. dito	25:	—
444.	Från en vän gen. H. B.	12:	05
	Summa kronor	1,053:	57

Med innerligt tack till alla gifvare.

Gifven Herranom, I folkens släkten, gifven Herranom ära och makt. Gifven Herranom hans namns ära! Bären skänker och kommen inför han ansikte! Tillbedjen Herren i helig prydnad. 1 Krön. 16: 28—29.

I Kina finnas tusen sinom tusen byar och städer med föga spår af bibelns inflytande, men knappast en enda liten by, där ej opiumpipan regerar. Den gör på en vecka mer ondt, än alla våra missionärer kunna göra godt på ett år. Slafhandeln och dryckenskapen äro förskräckliga, men värst af allt är opiumhandeln. Den fördärfvar flera familjer än dryckenskapen och gör långt flera slafvar än slafhandeln.

J. Hudson Taylor.

* * *

På sitt missionsfält i Ostafrika *har Ev. Fosterlands-Stiftelsen* 6 missionsstationer, 13 manliga missionärer, däraf 8 ordinerade, 8 kvinnliga, 18 infödda manliga medarbetare och 2 kvinnliga, 328 församlingsmedlemmar, hvaraf 129 äro nattvardsberättigade och 75 skolbarn.

På det indiska missionsfältet har Stiftelsen 7 missionsstationer, 14 manliga missionärer, 16 kvinnliga, 20 infödde manliga och 10 kvinnliga medhjälpare, 211 församlingsmedlemmar, hvaraf 82 äro nattvardsberättigade, 9 skolor med 321 lärjungar.

Dessutom utöfvar Ev. Fosterlands-Stiftelsen sjömansmission i 7 utländska hamnar.

* * *

I Kongo arbetar *Svenska missionsförbundet* på 5 stationer och har på dessa 12 manliga och 10 kvinnliga missionärer, 44 infödda medarbetare, 621 församlingsmedlemmar samt 1,142 lärjungar i 38 skolor.

I Kina verkar Förbundet på 3 stationer. Missionärernas antal är 10 manliga och kvinnliga tillsammantagna.

Dessutom bedrifver Svenska Missionsförbundet verksamhet i Kaschgar, västra Kina och i Ryssland samt sjömansmission i Kronstadt och London.

En lärd tunga.

Af *G. H. C. Macgregor.*

»*Herren, Herren har gifvit mig en lärd tunga, att jag skulle förstå att stärka den trötte med ord. Han väcker hvar morgon mitt öra, att jag må vara uppmärksam såsom lärjungar.*» Es. 50: 4.

Af alla gåfvor, som vår älskade Fader tilldelar sina barn, är det kanske ingen mera eftersträfvansvärd än förmågan att med framgång bära vittne om Kristus. Den lifligaste önskan hos hvarje hängifven kristen är den att kunna vinna själar. Och detta är naturligt. Ty när Kristus har blifvit så mycket för oss själfva, när han har fyllt våra lif med välsignelse, uppstår det hos oss en innerlig trängtan, att andra skola få åtnjuta samma välsignelser som vi.

Men under det att alla önska denna gåfva, huru få äga den dock! Många hafva blifvit nästan missmodiga, därföre att de sakna den. Till alla modfällda arbetare i vingården kommer denna text som ett ljus i mörkret. Den visar oss orsaken till att man misslyckas.

Esaia säger oss, att han för sitt verk som profet måste blifva särskildt beklädd med kraft. Ingen, om än aldrig så uppriktig, *önskan* blott å hans sida var tillräcklig att göra honom till en framgångsrik arbetare i Herrens vingård. Kraft till att tjäna, kraft till att vittna säger han oss, kom till honom såsom en gåfva från Gud. Så är det äfven med oss. Hvad du och jag behöfva för att blifva framgångsrika själavinnare är »en lärd tunga».

I.

Hvad åstadkommes genom ägandet af denna gåfva hos en människa?

Jag tror, att den gifver henne en trefaldig kraft:

1. Den gifver henne *kraft att fängsla människors uppmärksamhet.* Den man, som talar med denna tunga, saknar aldrig åhörare. Han är i verklig mening en populär predikant. Omkring Herren Jesus Kristus samlades så stora skaror, att de trampade på hvarandra. Pauli ankomst var tillräcklig att sätta en hel stad i rörelse, och de största själavinnare, såsom Wesley, Whitfield, Finney, Spurgeon ägde makten att fängsla människornas uppmärksamhet. Och i enskildt samtal är förhållandet detsamma. Men med kraften att fängsla uppmärksamheten är också gifven

2. *kraften att öfverbevisa om synd.* Tag t. ex. två predikningar, som hållits samma dag. Bedömda efter mänsklig måttstock äro de mycket lika. Läran är densamma, språket i mycket detsamma, framställningssättet detsamma. Likväl uträttar den ena ingenting; den andra kommer människor att vakna och för dem till Kristus. Hvari består skillnaden? Den ene predikanten talade med »en lärd tunga», den andre icke. Vi behöfva noga komma ihåg detta. Framgången af ett tal i andligt hänseende, vare sig offentligt eller enskildt, beror icke på människor utan på Gud.

Men ännu mera, i och med »en lärd tunga» gifves

3. *kraft att föra människor till Kristus;* icke endast att öfverbevisa om synd utan äfven att peka på Guds lamm, som borttager världens synd. Vi se detta hos Petrus. När på pingstdagen under hans predikan människorna vaknade och utropade: »Hvad skola vi göra?» var han färdig med dessa ord: »Gören bättring, och hvar och en af eder låte döpa sig i Jesu Kristi namn till syndernas förlåtelse, och I skolen undfå den Helige Andes gåfva».

II.

Hvarföre gifver Gud denna gåfva: »en lärd tunga?»

1. Jag tror, för att göra oss frimodiga att vittna. Gud behöfver vittnen. Men sanna profeters verk åtaga sig människorna icke villigt. Gud gifver denna tungan i sitt folks mun för att utdrifva den stumme anden. I saknad af denna tunga skulle människorna icke vara nog frimodiga att vittna. Ty troget vittnande åstadkommer nästan alltid förföljelse. Ordet martyr betyder just vittne. En författare säger, att »de människoklasser, som hafva rönt dålig behandling af sina medmänniskor, äro i hufvudsak tre: fiender i krig, brottslingar och profeter, och, tillägger han, »vi behöfva endast läsa historien för att finna, att profeterna haft det svårast af dessa tre klasser». Det är svårt för en pastor att uttala en sanning, som han vet kan göra många i hans församling till bittra fiender. Det är svårt för en ung flicka att bekänna Kristus, när hon vet, att hon härigenom kommer att blifva smädad af hela sin familj. Detta utgör en svår frestelse till feghet. Och för att öfvervinna denna frestelse och göra oss frimodiga som lejon, gifver Gud oss denna gåfva. Och hvilken skillnad besittningen häraf åstadkommer! Utan denna gåfva bäfvar Petrus för en tjänsteflicka, i besittning däraf fäster han sin blick på Sanhedrin och kommer dem att bäfva inför sig. Och när denna gåfva är vår, *måste* vi tala, vi kunna icke tiga. Vi känna med Jeremia, att Guds ord är såsom en eld i våra ben, och med Paulus: ve oss, om vi icke predika evangelium.

Men denna gåfva gifves icke endast för att göra oss frimodiga, utan äfven

2. för att göra oss visa, för att leda oss att tala. Då denna ledning saknats, har mycken skada åstadkommits äfven genom ifrigt vittnande.

III.

Huru skall denna gåfva kunna erhållas?

Genom *den Helige Andes* meddelande åt oss. På den Helige Andes närvaro i oss beror hemligheten af att vi med framgång kunna tjäna Kristus. Vi kunna icke göra Guds verk utan genom Guds Ande. Emedan Guds församling har förgätit detta och i stället tänkt, att andligt arbete skulle kunna uträttas genom organisation, ceremonier, verksamhet och nit, har hon misslyckats så beklagligt. Här är också hemligheten, hvarför vi såsom individer misslyckas; vi tänkte, att *vi* skulle kunna göra arbetet, under det vi glömde grundlagen för allt kristligt lif och arbete — »mig förutan kunnen I intet göra.»

»En lärd tunga» få vi genom att blifva beklädda med den Helige Ande. Men huru kunna vi blifva delaktiga af detta beklädande med den Helige Ande? Denna ovärderliga gåfva blir vår, då vi, helt och hållet förnekande vår egen kraft, obetingadt kasta oss till Guds fötter och från hans hand mottaga hans egen gåfva.

Men det är två villkor, som vi måste gifva akt på. Denna gåfva kan erhållas af oss endast på det villkor, att vi använda den till Guds ära. Det är just här, som många begå misstag. De söka den för att ådraga sig själfva uppmärksamhet, på det att människor må säga om dem: »Hvilken märkvärdig man!» Men med detta sinne kan den icke erhållas. Gud vill icke hjälpa till att befordra vår egen ära, och icke förrän vi, genom ett fullständigt öfverlåtande af oss själfva åt honom, låta hans vilja ske samt önska, att den sker, kunna vi göra anspråk på denna gåfva.

Det andra villkoret är, att vi måste mottaga denna gåfva stund efter stund.

Men hvilken kraft hafva vi icke, när Gud gifver denna gåfva! Med detta gudomliga beklädande skola vi kunna tala till människor, som sitta i mörker och dödens skugga, Guds ord i Guds kraft.

"Svenska Missionen i Kina"

firade Kristi Himmelsfärdsdag sin 10:de årsfest i kyrkan vid Floragatan.

Efter den välkända psalmen: »Hela världen fröjdes Herren Tidigt och af hjärtans grund!» etc. ledde kommendörkapten O. von Feilitzen i bön och läste en del af den 92 Ps. samt yttrade några inledningsord. Under de tio år, som »Svenska Missionen i Kina» verkat, hade Herren välsignat arbetet, så att missionens vänner hade anledning att glädjas öfver Herrens verk och jubla öfver hans händers gärningar, ja, att tacka honom till tio strängars harpa. I Kina har Herren gjort stora ting och i hemlandet har han genom sin Ande väckt intresse för Kinamissionen hos många, som med glädje deltaga i arbetet.

Härefter följde årsberättelsen, hvarpå pastor Karl Palmberg predikade öfver Upp. 5: 1—10.

Här visas oss, huru världsutvecklingen är lagd i Kristi händer, och äfven många andra sanningar sägas oss. Men vi kunna sammanfatta dem i tre hufvudpunkter. 1. Att allt, som sker, sker efter en af Fadern fattad plan. 2. Att denna plans utförande är anförtrodd åt Kristus. 3. Att deltagarne eller medarbetarne i planens utförande äro så väl i himmelen som på jorden.

Det står här, att Fadern, den allsvåldige, satt på tronen och att han hade en bok eller en bokrulle, i hvilken var skrifvet både innan och utan.

Hvad stod då på bokrullen? Jo, där stod och där står hvad som skall ske härefter. Där stod huru det skall gå med rikena på jorden. Där stod huru det skall gå med Kinamissionen, huru fort evangelium skall tränga fram till hvarje folk och stat. Och allt skall tillgå precis som det står i den boken. Allt hvad som sker här är endast en afkrusning af det, som står i bokrullen, som ligger på Guds högra hand.

Och där stod framför Guds tron ett lamm. Det hade två skepnader: ett lejons och ett lamms. Kristus är lejonet af Juda och han skall råda öfver alla. Fienderna skola först darra och sedan gifva sig, och Kristus skall stå där segrande.

Men detta lejon var ock ett lamm. Och, mina älskade, där ett lamm är, där är ingen fara. Och här stod Guds Lamm mellan tronen och de fyra djuren och mellan de tjugofyra äldste. Och så länge Guds Lamm står där, har det ingen fara. Så länge det står där, kommer Guds arbete på jorden att gå framåt. Alltså skall hans rikssak hafva framgång.

Detta Lamm hade något, som icke andra lamm hafva. Det hade sju ögon och sju horn. Men hvad äro då de sju ögonen? Jo, de äro sju Guds andar, som äro utsända öfver hela jorden. Vi kunna således ingenting företaga, vare sig godt eller ondt, utan att Lammets ögon följa oss. Han ser in i hjärtats mest gömda vinklar. Hans ögon hvila äfven öfver Kinas folk, han följer våra älskade arbetare därute med sitt trofasta öga. Men detta Lamm hade sju horn. Hvarför hade det då sju horn? Jo, det skall hafva ett horn för hvart och ett af de sju ögonen, så att allt som ögonen kunna uppfånga och som icke är behagligt för Kristus, det stöter han bort med hornen. Kristus ser huru du har det. Och finner han något, som är dig onyttigt, så stöter han bort det med ett af hornen.

Ja, Lammet har segrat! När Kristus vardt frestad af djäfvulen i öknen och denne drog fram alla världens riken med dess härlighet, så vände Herren Jesus icke ens ett öga däråt. Därför sjöngo de äldste: Han har segrat, och han har köpt oss fria med sitt blod. Han är icke blott värdig att vara utföraren af Guds plan, utan han har ock rättighet att vara det. Ty han har besegrat honom, som är världens furste.

Han har köpt oss åt Gud. Men de äldste säga äfven: Han har köpt oss ur alla stammar och tungomål och folk och folkslag. Således se vi då, mina älskade, att intet folk är undantaget missionsverksamheten. Vi må på denna högtidsdag uppmana hvarandra att deltaga i denna verksamhet. Kan du icke gå ut till någon af jordens stammar med evangelii budskap, kan du dock bedja. Du kan vara en god skaffare, du kan alltid på något sätt deltaga. Och detta arbete har bestämda löften med sig. Alla tungomål, alla folk skola deltaga i den himmelska lofsången en gång. Intet språk får saknas.

Han har gjort dem, nämligen alla stammar och folk, åt vår Gud till ett konungadöme och till präster, och de skola regera på jorden.

I början af detta kapitel läste vi om att Johannes grät. Han låg på sina knän och grät, men de tjugofyra äldste stodo där med strålande ögon. Johannes är bilden af alla missionärer på jorden, de äldsta äro bilden af missionärerna i himmelen.

De äldste hade hvar och en sin cittra. På jorden kan det vara många, som förlora sina cittror, men i himmelen hade hvar och en sin cittra, och alla kunde melodien till Lammets sång. De frälstas sång rör sig om lammet.

Men de äldsta hade äfven guldskålar, som de höllo i sina händer. Hvad var det då i skålarna? Jo, de voro

fyllda af rökverk, hvilka äro de heligas böner. När de troende sucka, gråta och bedja på jorden, stiga deras suckar, tårar och böner upp till himmelen och fylla dessa skålar. De voro dyrbara dessa kärl, de voro af guld. Af våra böner uppstiger ur de gyllne skålarna ett heligt rökverk inför Gud. Må vi i dag bedja för Kina och dess folk, att en gyllene skål må blifva fylld, så att välsignelse må flöda ned från himmelen, så att det blir tordön och jordbäfning i många syndares hjärtan! Vare sig vi bedja för missionen eller för oss själfva, vårt arbete, våra grannar och vänner, stiga våra böner upp inför Gud och samlas i guldskålarna, som de tjugufyra äldste hålla i sina händer, och hvilka de bära fram inför Gud, när de blifva fyllda. När missionärerna i Kina sucka till Gud och vi bedja för dem och deras arbete, börjar skålen för det riket att blifva öfverfull, och då bära änglarna fram den skålen inför Gud, och då flödar välsignelse ned öfver Kina. Må Gud välsigna eder, missionsvänner, som hafva Kinas gyllne skål att fylla. Varen ihärdiga i edra böner, att den snart må bli full, så att änglarne få bära fram den inför Lammet.

Saken är afgjord, riket skall tillfalla honom den högste. Huru detta i detalj kommer att ske kunna vi läsa i följande kapitel. Må nu Gud välsigna oss, kära missionsvänner, och må vi, medan ännu tid är, deltaga i Herrens arbete på jorden. Hans är riket, makten och härligheten i evighet.

Äfven i år samlades till gemensam middag några vänner till Kinamissionen. Mellan 70 à 80 personer deltogo däri. Sammanvaron var fri och otvungen. Efter middagen hölls ett kortare bibelsamtal, som inleddes af doktor Karl Fries.

Kl. 6 på kvällen höllos föredrag af doktor H. Berg öfver Mark. 16: 15. *Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen*, och pastor Palmberg öfver Simsons seger öfver filisteerna. Till sist förenade herr Johannes Rinman missionsvännerna i innerlig förbön för missionärerna på fältet.

Kinas kvinnor.

Af mrs *George S. Hays*.

Forts. fr. föreg. n:r.

Kvinnor, som gifva sig ut för att vara besatta med »räf- eller vargguden», hållas i mycken fruktan och vördnad af kineserna. Jag frågade en gång en begåfvad kristen kvinna, Su May, om hon någonsin sett en sådan kvinna. Hon svarade, att hon råkat mycket få, och de hade alla varit besatta med »räfguden». Då hon var elev i en af våra kristna skolor, hade hon fått tillåtelse af husmodern — denna hade ännu icke gifvit upp all sin hedniska vidskepelse — att bevittna, huru en kvinna, besatt med »räfguden», skulle bota ett mycket sjukt barn.

Många af skolflickorna smögo sig in i rummet, under det att kvinnan frammumlade sina besvärjelser — begripliga endast för henne själf — och det dröjde ej länge, innan hon vredgad vände sig om till husmodern, förklarande att hennes gud ingenting kunde göra i närvaro af så många, som trodde på »Jesus-läran», samt uppgaf sina försök och gick sin väg. Efteråt förebrådde hon bittert den kvinna, som fört henne till skolan, sägande: »Ni skulle icke hafva fört mig dit. Vet ni icke, att jag ej har något att göra med människor, som hafva denna tro?» Hon förklarade, att barnet måste dö, men det tillfrisknade trots hennes profetia.

När Su May lämnade skolan, tog fadern henne med till gamla vänner, som hon ej hade sett, sedan hon var barn. Nästan alla kvinnor och barn i byn samlades för att se flickan med de naturliga fötterna, hvilken hade blifvit uppfostrad af utländingarne. Su Mays uppmärksamhet drogs då genast till en kvinna, som mycket påminte henne om den med »räfguden» besatta. Denna inträdde i rummet på ett ormlikt slingrande sätt, sneglade med ögonen och vågade icke se någon rakt i ansiktet. Genom att krypa bakom andra sökte hon blifva obemärkt, men Su May sade genast till henne: »Ni är besatt med en 'räfgud', är ni ej det?»

»Förfärligt,» flämtade kvinnan. »Hur vet ni det? Ingen har sagt er det. Jag har gifvit akt på er.»

»Jag har ett sätt att känna igen er», sade Su May, »men jag vill ej säga er det.»

»Är ni också besatt med en gud», frågade kvinnan.

»Ja», svarade Su May, »jag har den sanne Guden inom mig. Han är alltid med mig. Är er 'räfgud' med er? Låt honom tala till oss genom er.»

»Min gud har rest till Shang-hai», svarade kvinnan förlägen och smög sig så fort hon kunde ut ur rummet.

En annan kvinna af detta slag besökte någon tid mrs Nevins' syskola, men hon förklarade, att hon ej kunde profetera inför kristna skolflickor. Den märkvärdigaste delen af Su Mays berättelse var hennes försäkran, att alla besatta kvinnor, som hon känt eller hört, hade genast, då de hört Jesu namn, bekänt: »Han är sann. Han är den sanne Gudens son.» Och under det andra kringstående kunde göra gäck af evangelii predikan, var det fallet med dessa, att de antingen lyssnade därtill med vördnadsfull uppmärksamhet eller ock undveko den fullkomligt.

De kvinnor, som hafva en »varggud», äro vildare till sin natur och tillråda grymma medel för att afvända olycka eller bota sjuka. En mandarin, som bodde nära Chefoo, hade två hustrur men inga barn. Mycket bedröfvad häröfver tillkallade han en dylik kvinna och bad henne säga honom skälet till hans olycka. Hon var en främling för honom och hans hustrur, så att det kunde ej vara groll eller hämnd, som dikterade hennes föreskrifter. Hon sade honom, att han aldrig skulle få någon lycka, så länge hans andra hustru lefde. Hon måste ej blott bli skild från honom utan äfven dö. Den första hustrun sörjde öfver denna dom och bad mandarinen spara den olyckliga kvinnans lif, men han var fast besluten att följa »varggudens» råd. Efter att hafva beröfvat sin stackars hustru (med hvilken han aldrig haft någon osämja) hennes varma vadderade kläder, dref han henne ut i den bittra kylan, där hon snart frös ihjäl.

De religiösa känslorna hos de kinesiska kvinnorna äro mycket olika på olika trakter. På somliga ställen äro de mycket religiösa, de besöka tempel, fasta, bedja och bemöda sig om goda gärningar för att skaffa sig belöning i en tillkommande värld.

I östra delen af provinsen Shan-tung är detta icke förhållandet. Kvinnorna där besöka i regel inga tempel och dyrka inga enskilda gudar. De äro uppfyllda af en mängd mörka, vidskepliga föreställningar. Utarbetade, lätt

förströdda och upptagna som de äro af det dagliga lifvets små detaljer, synas de föga eller alls icke tänka på lifvet efter döden. Vanligen tror man, att kvinnan efter döden skall förvandlas till ett svin — ansedt såsom det orenaste af alla djur — för att försona de synder, som hon begått här i lifvet, sådana synder t. ex. som att hafva smutsat ner rent vatten, förslösat föda, förolämpat sin man, förtretat sin svärmoder etc. Från svin till kvinna, från kvinna till svin, denna sorgliga förvandling fortgår för alltid. Andra tro på fullkomlig förintelse, men de flesta kvinnor afvisa tanken på det tillkommande med ett likgiltigt »hvem vet?» eller den sorgliga förklaringen: »Jag fruktar intet kommande lidande. Min lott kan omöjligt blifva värre i den tillkommande världen än i detta lifvet.»

Denna målning af den hedniska kvinnans lif skulle vara missledande mörk och dyster, om alla ljusare färger utelämnades. I sanning ett mörkt och bittert lif äfven för hedniska förhållanden skulle *det* vara, där aldrig en tillfällig stråle af ljus någonsin trängde in. Tillfredsställd hunger, en vederkvickande fläkt efter dagens hetta, värme under vintern, hvila och tak öfver hufvudet om natten, den tvifvelaktiga glädjen öfver att hafva öfvervunnit en motståndare eller hafva sluppit helskinnad undan från ett hetsigt gräl, detta utgör den ljusare randen på deras lefnads svarta moln, och om denna rand också ej är silfverglänsande, är den åtminstone ljusare än den förhärskande mörka färgtonen.

Men vi må säkerligen kalla för klart silfver ett oskyldigt barns glada skratt, den uppriktiga kärlek, som barnen gifva och emottaga af sin moder, en frisk kropp, som ej känner af några nerver, och den naturliga kärlek till lifvet, som är gemensam för alla skapade varelser. Om vi härtill lägga en viss, medfödd liknöjdhet, en förvånande brist på afund mot de bättre lottade och det faktum, att ett gräl för den vanliga kinesiska kvinnan är blott mat och dryck, så hafva vi en klarare inblick i deras lif.

Många hjältemodiga och uppoffrande handlingar, om hvilka världen aldrig får höra talas, utföras äfven i hedniska hem.

I intet annat land är döttrarnas dygd i yttre mening så bevakad som i Kina. Hvad tankar och ord angår, så anses renhet däruti mindre viktig. Ehuru barnen ej hysa den kärlek och vördnad för sina föräldrar, som kristendomen lär, så bruka de dock i regeln vårda sig om dem, då de äro gamla och svaga.

Trots dessa förmildrande omständigheter är det med en känsla af stor lättnad, som man lämnar ett hedniskt hem, alltför ofta uppfylldt med ett tydligt förnimbart mörker, och inträder i ett kristet. Jag vill här berätta en historia. Då jag en morgon besökte en kinesisk kvinna och bringade henne evangelii budskap, afbröt hon mig med följande frågor: »Lefver er svärmoder?» »Nej.» »Dricker er man?» »Nej.» »Röker han opium?» »Nej.» »Slår han er?» »Nej», svarade jag, »han har aldrig slagit mig i hela sitt lif.» Det dröjde flera minuter, innan hon kunde hämta sig från sin förvåning, och därpå sade hon med djupt allvar: »Ni har talat till mig om himmel och helvete i en kommande värld. Ert lif *nu* och mitt äro såsom himmel och helvete.»

De, som sett det förändrade lifvet och de lyckliga hemmen hos de omvända kinesiska kvinnorna, kunna intyga, att intet annat än kristendomen förmått åstadkomma sådana underverk.

Ett af de tydligaste bevisen på en kristen kinesisk kvinnas uppriktighet är, att hon upphör att binda sina döttrars fötter. I Shan-tung binda alla kvinnor, hvilken ställning de än hafva, sina fötter med undantag af slafvar och prostituerade. Det fordras stort moraliskt mod hos en kineskvinna att gå omkring med naturliga fötter, emedan detta gör henne till föremål för nyfikenhet, åtlöje och elaka anspelningar af alla hon möter. Förändringen inträder därför långsamt men säkert, tack vare de kristna skolorna och de föreningar mot fotbindning, som bildats, eller rättare sagdt, tack vare kristendomens inflytande.

En gammal gudsman i församlingen i Chefoo, hvilken under många år varit ett offer för opium, men sedan han blifvit frälst öfvervunnit denna vana, brukade gärna berätta om den förändring kristendomen åstadkommit hos hans hustru. »Innan hon blef en kristen», brukade han säga på sitt milda, långsamma sätt, »hade hon det häftigaste lynne. Hon brukade gräla så förskräckligt, att vi alla voro rädda för henne, men sedan hon blifvit en kristen, är allt så förändradt. Nu har hon ej ens den minsta frestelse därtill», slutade han alltid.

I ett hedniskt land besannas kanske tydligare än eljest orden: »Af deras frukt skolen I känna dem.»

"Axplock från T'ong-cheo-fu."

Af *August Berg.*

Forts. fr. föreg. n:r.

Påföljande morgon strax efter frukosten skulle jag gå in till grannen och undersöka en patient. Det var mor i huset, en medelålders kvinna med ett behagligt utseende, som var klen. Äldsta dottern, 15 vårar gammal, satt i den lilla väfstolen och trampade med sina små fötter. Skytteln flög och »laet» slog och dånade. Yngsta sonen stod på lerbädden bredvid mamma och drog på sig sina små byxor med förnöjd min, och far själf lagade i ordning té och kakor. Allt såg så hemtrefligt ut. Så satt jag där en stund, lyssnade på den sjukas klagomål, lofvade sända medicin med lämpligt bud och reste mig så upp för att gå. Då presentade mor mig en blårutig, af äldsta dottern väfd näsduk och ett par sidenbroderier till en sofkudde, sådana »vi kineser» använda. Äro inte kineserna snälla? Bra underligt folk där hemma, som icke kommer ut *flera* än de göra för att lära dem, hvar den sanna lyckan skall erhållas! När jag kom hem till min värd, och fruntimren där sågo hvad jag fått, ville väl icke de vara sämre, och följden blef, att jag fick ännu en näsduk, och så kom mannen till hustrun, där jag strax förut varit, med dadlar till på köpet, och då måste de tömma innehållet af en korg med dylika, som de hade, i min påse. Det hjälpte ej, att jag protesterade, med skulle det, och att de voro dyra i år, det skulle jag ock veta.

Nu gingo vi till en två mil därifrån belägen köping, som heter »lao-t'å» = »grotthufvudet». Namnet härleder sig förmodligen däraf, att alla bostäderna utgöras af grottor. Jag skulle dock vilja kalla platsen »Höganäs» till följd af den industri, som där bedrifves. Alla möjliga slags lerkärl, från den lilla lergöken till den stora vattensån, tillverkas där. »Stenmurarna» voro alla byggda af felaktiga krukor, och vid första anblicken liknade de ett batteri

kanoner, alla med mynningarna vända utåt. På vägen mötte vi en man, som köpt en åsnelast diverse lergods och hyrt en åsna, som skulle frakta det åt honom i två korgar. Genom något felsteg hade emellertid åsnan ramlat omkull, och där låg det sköra godset på marken, nästan allt i bitar! Ägaren till åsnan och ägaren till lergodset stodo båda och kliade sig i hufvudet bredvid åsnan, som ej tycktes taga någon notis om det hela. Den ena ville skjuta skulden på åsnan, den andra på vägen. Hur det ändades vet jag ej, men »en olycka kommer sällan ensam», och påföljande dag hörde jag, att under natten vargen rifvit en gris för den stackars mannen. Apropos vargar, så finnes det ofantligt godt om dem här, och på en marknad i dessa trakter, då mycket folk är församladt, får man se än den ena än den andra, hvars ansikte blifvit vanställdt af vargbett. Ibland är det rent af ohyggligt att se de stackars människorna. Somliga sakna näsa och visa endast två stora hål där näsan suttit. Andra ha inga läppar, endast tänderna lysa fram, andra åter äro enögda o. s. v. Här skulle nu bli marknad påföljande dag. Värdshuset, som vi togo in på, var dåligt, men det fanns intet bättre. Vi måste sofva på den »allmänna ka'ngen» (lerbädden) bland opii- och tobaksrökare, men det fanns ingen hjälp för det, och som mitt hufvud tål vid det, bekom det mig ingenting. Marknadsdagen hyrde vi bord för våra böcker och ställde oss bland de andra »köpmännen», bjudande ut våra varor, samtalande, sjungande och predikande, allt eftersom tillfälle erbjöd sig. Att så där »vid vägkanten» predika ordet för kommande och gående, då ingen ger sig tid till att höra den fullkomliga frälsningsplanen *fullständigt*, har dock sin stora betydelse. Dels blir folket vant vid utländingen, dels få de litet begrepp om, att afgudarna äro falska, och den sanna guden blott *en* o. s. v., dels få de genom samtal sina frågor om än det ena, än det andra besvarade samt oriktiga föreställningar och begrepp rättade. Ej minst hopp och betydelse fästa vi förstås vid de böcker, som de köpa och taga med sig hem. Hvad vi endast antyda utreda dessa fullkomligt. I allmänhet råder det den uppfattningen där hemma, att de flesta af kineserna kunna läsa. Så är dock *icke* förhållandet. Jag tror mig hafva sett en uppgift någonstädes, att cirka 30 procent af befolkningen kunna läsa, och det är ju icke mycket! Kinesen hyser stor vördnad och aktning för bildning, men af flera orsaker, af hvilka fattigdom är den förnämsta, äro de, som lära sig läsa, få. Därför, då vi uppmana dem att köpa en bok och taga med sig hem, få vi så ofta höra dem svara: »Jag känner ej till skrifteckenen! De som kunna dem böra köpa, men jag är blind!» »Ja, det är sant sagdt», instämma då flera, »vi äro bönder, fattiga och hafva brådtom, hafva aldrig haft tid att lära oss läsa.» »Men det finnes väl *någon* inom er familj, som kan läsa?» frågar jag. Svara de »ja», så uppmanar jag dem att åt honom köpa en liten bok, som ju är så billig. Svara de »nej», frågar jag dem, om det då ej finnes någon i hela byn, som kan läsa, och då äro de fast! Det är dock långt ifrån säkert, att de köpa ändå. Kinesen kan spara, om någon kan. En afton kom det en 14-årig gosse till mig på värdshuset och köpte en bok för 5 cash. Då jag ytterligare uppmanade honom att köpa en tvåcashbok, och han gjorde så, sade han: »Ja, nu törs jag då rakt inte köpa mer för mor! Hon kan inte med, att någon lägger ut en cash onödigt!» De oriktiga föreställningar, som råda om västerlandet, äro många, och ej underligt att så är. Huru skall man begära, att folk, som aldrig sett en karta, som endast känner till ett rike, »mittens rike», som endast hört ofördelaktiga saker om »barbarerna», skall kunna tillerkänna oss något godt? Så småningom tränger dock västerns inflytande inpå dem. Utländskt tyg, tändstickor, bleckslageriarbeten m. m. kunna de små och ringa nu ej undvara, och de stora tillgodogöra sig andra af västerns uppfinningar. Namnet »Jesus», det dyrbaraste af alla namn, och det enda, i hvilket finnes frälsning, börjar ock blifva kändt. »Handlar det allt om Jesus?» eller »det handlar bara om Jesus!» får man nu så ofta höra från folkets läppar, ett bevis på, att våra skrifter blifvit lästa.

Vi sålde och predikade, tills det led mot aftonen, och folket gick hem. Då drogo vi oss ock tillbaka. På en marknad vid denna tid af året råder en brådska utan ände, och *alla* köpa ungefär enahanda varor, nämligen valnötter, ljus, rökelse, pappersgudar, nya mössor, grönsaker, fläsk o. s. v., den kejserliga almanackan, full som den är af vidskepelser, ej till förglömmandes. När de så gå hem på kvällarna och hafva köpt kulört papper eller en bok, sätta de det innanför flätan, som de linda ett hvarf rundt kring hufvudet! Med påsen på ryggen och ledande sin åsna, om de ej rida på den, sprida de sig så åt de många kringliggande byarna för att om några dagar fira sitt nyår.

Från Iao-t'å styrde vi kosan till staden *Ch'äng-ksiän*, hvarest ock marknad skulle hållas. Där skulle vi bo hos en bekant till oss, en värdshusvärd vid namn Ch'iang Paoüan. Vi fingo oss ett eget rum anvisadt, men under de tre dagar vi voro där, blef det snöstorm och kallt väder, så jag föredrog att, då vi voro hemma, hålla mig i gubbens rum, där det fanns koleld och godt om människor på bädden. Dagen i ända var det alltid minst tre opiirökare på »k'angen», och jag studerade ganska noga deras lättjefulla, snuskiga lif.

Vi börja vår dag på morgonen, *de* framåt middagen. Då andra stiga upp, ligga de och sofva, och när de så vakna framåt middagen och fått på sig kläderna samt stuckit fötterna i skorna, som de alltid kippa ned, gå de ned från k'angen och ut till dörröppningen för att se på vädret, sträcka på sig, gäspa och gå å nyo in för att röka sin vattenpipa. När så det är gjordt, skola de »kuå-jin», d. v. s. tillfredsställa sitt begär efter opium, och det tar rundlig tid. Under det de ligga där på k'angen och öfver lamplågan torka opiumet (ju längre tid de använda, dess större blir njutningen, då de ändtligen få bolma i sig röken) kunna de afhandla affärer med sina vänner, som antingen ligga bredvid dem på motsatta sidan om lampan och röka eller sitta och röka tobak. Så kommer frukosten — middagen, och efter densamma förrätta de litet arbete tills framåt skymningen, då de å nyo måste upp på »k'angen» och tillbringa aftonen och halfva natten med rökning och pratande. De som fritt kunna disponera öfver sin tid tillbringa den ungefär på detta sätt, andra däremot måste ju iakttaga mera regelbundenhet. Emellertid inverkar opiumlasten i hög grad demoraliserande. Personerna blifva lata, oordentliga, smutsiga, och alla andra intressen träda i bakgrunden för detta ena att få sitt begär tillfredsställdt. Första aftonen jag var där, blef jag ombedd hålla aftonbön, hvilket jag gärna gjorde, och sedan alla lagt ifrån sig sina pipor och allt blifvit lugnt och stilla, talade jag med dem så enkelt jag kunde öfver Joh. 3: 16. Efter några inledande anmärkningar, förklarande hvarför vi européer komma till Kina, delade jag upp texten och talade så först öfver ordet »Gud», sedan

öfver ordet »älska», så öfver ordet »världen» o. s. v. Alla sutto så stilla, ja, den gamle värdshusvärden var alltför stilla ibland, ty hufvudet sjönk ned mot bröstet, och han nickade så sömnigt, men som han satt bredvid mig, passade jag alltid på att klappa honom på handen och på det sättet hålla honom vaken. Emellertid fann jag sedan, att de godt fattat hvad som sades. Mången, som så väl förstår orden, fattar likväl ej meningen, emedan han är alldeles främmande för andliga ting. Här som annorstädes måste man genom samtal skingra en hel mängd oriktiga föreställningar. Att det finnes ett »nü-rer kuä», (ett land bestående af endast kvinnor), ett »ma-t'å kuä», (där människorna hafva hästhufvuden), »keo-t'å kuä» (hundhufvudriket) och »ch'uan-sin kuä» (där människorna hafva hål midt på kroppen och bäras på en stång), tro de fullt och fast, ty det finnes en bok, som säger så. När vi då omtala, att allt sådant är osant, tro de det ock, men tillägga: »Ja, se vi ha läst det i en bok!» Andra dagen af min vistelse gick jag ut och klistrade upp traktater här och där på husen. Under mina vandringar gick jag förbi en butik och blef af ägaren till densamma tillropad: »Å, har ni kommit igen! Ju oftare ni kommer, ju flera vänner får ni!» Det var en god hälsning, och jag gick in i hans butik och satte mig. Han var en sådan där rolighetsminister, oförarglig, roande alla. Så skulle han spå mig! Han tittade på ådrorna i mina händerna, nöp mig i näsan, bad mig hosta, såg på min hufvudskål, hals och nacke, och ihågkommande den vises ord: »Svara en dåre efter hans dårskap», lät jag honom gå på. Resultatet af hans spådom blef naturligtvis godt. Bland annat sade han: »Du blir aldrig rik, men får alltid nog af hvad du behöfver!» Det tror jag ock.

Forts.

Bref.

På-ho-ts'uen den 5 mars 1897.

> När du äter och varder mätt, så välsigna Herren din Gud. 5 Mos. 8: 10.

Af Herren älskade vänner i hemlandet!

Nåd och frid föröke sig hos eder!

Som I sen, är jag nu i en by, där jag sedan några dagar vistas. Det är hos vår vän »Kaos» familj, 8 li från T'ong-cheo-fu.

»Kao» själf har länge läst våra böcker, fastän han i början fick lida mycken smälek därför, mest utaf sin mor och svärmor. Den senare gömde t. o. m. hans böcker en tid. De kunde dock icke rubba hans beslut att tro på Kristus och följa honom, kosta hvad som helst. Att han icke sätter sitt ljus under skäppan, finnes många bevis på. Lif föder lif, och genom honom hafva nu flera börjat fråga efter sanningen. I går kväll voro 5 utaf grannarna här inne på mötet, som han själf ledde, och efteråt samtalade de om läran. Han är så full af nit för själars frälsning, och af hans umgänge märkes, att han verkligen älskar Herren. Hela hans familj vill också tillhöra Gud.

Genom broder Bergs bref ha nog vännerna hört, huru hans svärmor kom till oss första gången. Sedan dess har hennes motstånd varit brutet. Hon är en förståndig och duglig kvinna, hvilken vi hoppas att få som mamma för barnen, då skolan börjar i höst.

Modern, som bor tillsammans med Kao och hans hustru, är en riktig Marta, som springer och styr och tyckes tro, att man ej kan äta sig mätt, huru mycket mat hon än lagar till. Då jag beder henne sitta ned och höra, så säger hon, att arbetet måste också göras och min sonhustru, som har godt minne, kan ju höra. Mitt minne är så dåligt. — Bedjen särskildt för denna gamla gumma, som är 63 år, att hon måtte blifva verkligt omvänd i sitt hjärta, ty från att bedja till gjorda beläten är hon för länge sedan omvänd.

Barnen äro mycket roade af sång, och hvarje dag samlas här en liten skara af byns barn för att sjunga. De hafva lärt sig tre sånger utantill, och fastän de nu icke tänka så noga på innehållet, hoppas jag dock, att det skall blifva dem till välsignelse. Så får jag passa på tillfällen och så ädla frön i dessa små hjärtan. O, bedjen att det måtte spira upp och bära härliga frukter!

Jag tror säkert, att Herren skall gifva oss de 5, som vi hålla på att bedja om.

I dag berättade Kao, att en af grannarnes gossar skulle gå ett ärende till en annan by. Hans mor bad honom att taga en duktig käpp med sig för vargarnes skull. Gossen svarade då: »Den främmande lärarinnan har sagt, att om vi bedja till den lefvande Guden, så bevarar han oss både från vargar och elaka människor. Jag beder honom bevara mig, och då behöfver jag ingen käpp.»

I går gick jag ut på gatan i hopp om att blifva inbjuden till någon familj. En kvinna ropade då åt mig att komma in till henne. Fastän jag väl märkte, att hon blott bjöd af artighet, gick jag likväl in på gården. Där satt en hop och spelade kort. Att spela kort och se på teatern är hvad kineserna fördrifva första månaden af sitt nya år med. De bådo mig deltaga i leken. Jag förklarade då, hvarför jag kommit och bjöd dem komma in till Kaos hus på mötet. Då svarade de: »Vi hafva icke tid att tänka på något sådant nu, vår frimånad är snart slut, och därför måste vi spela medan vi hafva tid». På min fråga, om de icke heller få tid att dö, då Gud kallar dem hädan, svarade en gumma: »Jag har icke gjort något ondt, så att jag efter döden behöfver blifva en hund eller något annat djur. Jag hoppas att äfven sedan få hvad jag nu har». Då jag stod upp för att gå, blefvo de synbarligen mycket belåtna.

Härom dagen, då Kao kom in till en sin granne, fann han denne ifrigt sysselsatt med att bränna rökelse och knäböja för en afgud. Då han fick se Kao, sköt han genast rökelsekaret bakom någonting af fruktan, att han skulle tala till honom om hans gudsdyrkan. Jag tror ej, att kineserna i allmänhet äro så rädda för oss utan fastmer för sina landsmän, som håna och försöka att skrämma dem, som bjuda oss eller hafva umgänge med oss.

Kära vänner, bedjen mycket för oss och Kina, att tider af vederkvickelse måtte komma öfver detta land. När du äter och varder mätt, så glöm icke att välsigna Herren din Gud.

En hjärtevarm hälsning till alla kända och okända vänner från edert lyckliga sändebud i Sinims land

Emilia Sandberg.

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1897.

2. Årg. AUGUSTI 1897. Pren.-pris 1:20.

SINIMS LAND

MISSIONSBLAD FÖR "SVENSKA MISSIONEN I KINA".

Es. 49:12. Ps. 111:2.

耶和華以拉

Ebenezer

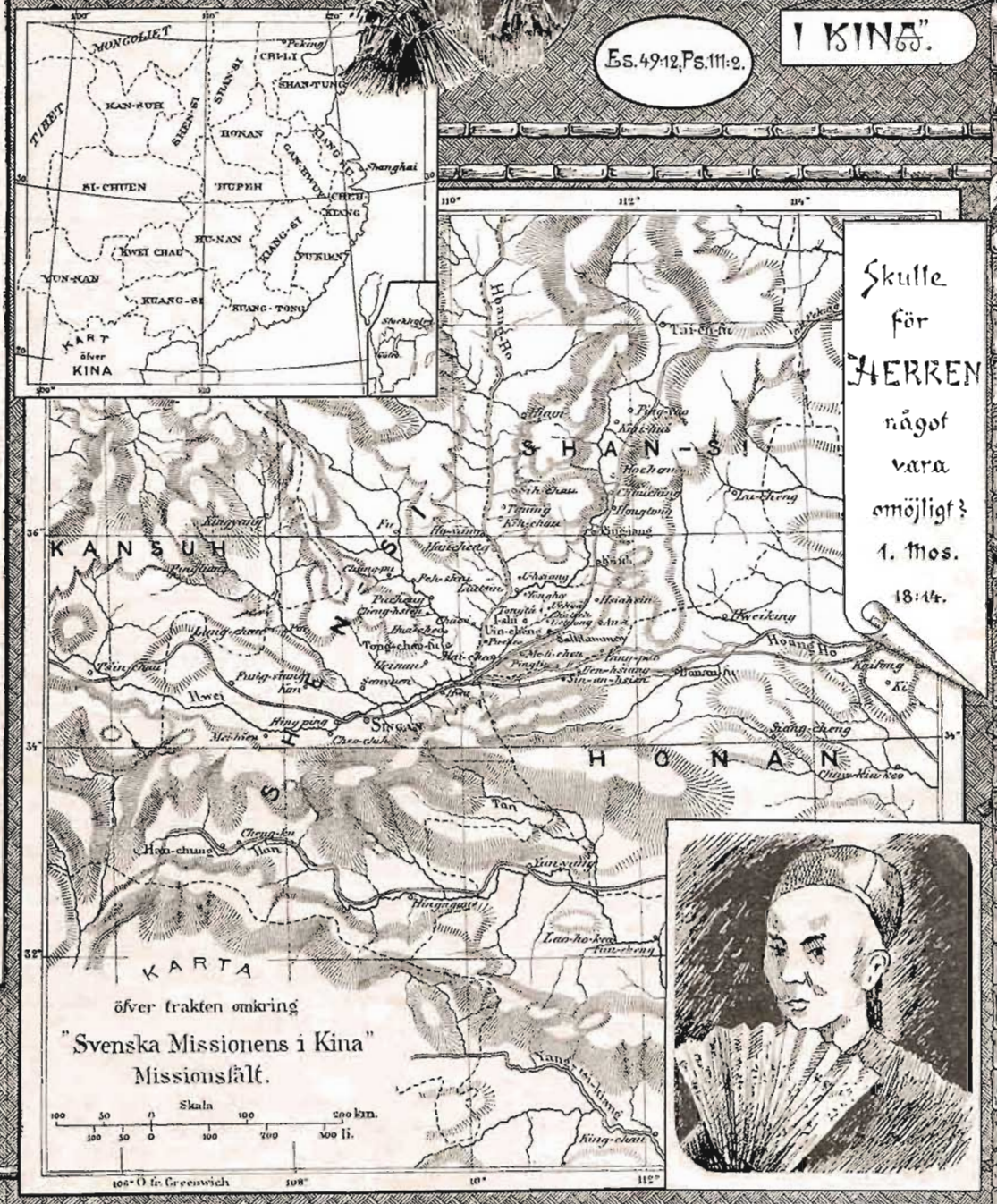

Skulle för HERREN något vara omöjligt? 1. Mos. 18:14.

INNEHÅLL:

Redovisning. — Notiser. — Kristligt gifvande. — Klippfasta grunder. — Axplock från Tong cheo-fu. (Slut.) — Strid och seger. — Bref från Hugo Linder, Anna Janzon, Frida Prytz.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina".

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande,*
H. BERG, *doktor, vice ordförande,*
K. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare,*
J. v. HOLST, *kammarherre,*
CH. TOTTIE, *kapten,*
JOHANNES RINMAN.

JOSEF HOLMGREN, *sekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under juli månad.

N:o		Kr.	ö.
445.	C. A., Valkö	10:	—
446.	Vesta friförsamling gen. P. O., Granby	10:	—
447.	Skärstads v. arbetsförening gen. A. R., Skärstad	25:	—
448.	Syföreningen vid korsvägen gen. A. W. W.	10:	—
449.	A. A., Lafallet	3:	50
450.	K. B. med fru	100:	—
451.	»t. G. ä»	10:	—
452.	Askeby mfg gen E. J. E., Linghem	25:	—
453.	A. G., Linköping	10:	—
454.	Ett löfte från Askeby	10:	—
455.	E. H., Örtomta	2:	—
456.	S. H., dito	2:	—
457.	T. H., dito	2:	—
458.	Vid en bönestund i Örtomta	3:	11
459.	St. Aby norra syförening gen. M. E. B., Ödeshög	30:	—
460.	H. J. gen. dito	3:	50
461.	M. G., gen. dito	2:	50
462.	Kollekt gen. dito	14:	—
463.	Dito i Skölde gen. J. K.	10:	—
464.	Från en medlem af Bottnaryds yngl.-fören. gen. E. S., Jönköping	45:	—
465.	Från en missionsvän i Mariestad	20:	—
466.	S. K., Mariestad	5:	—
467.	Kollekt i Mariestad gen. C. O.	34:	28
468.	Från Gärdstads mfg gen. A. J., Hvarf	15:	—
469.	Onämnd, Sak. 4: 6.	400:	—
470.	Småskolebarnen i Kumla gen. H. G.	4:	50
471.	Gen. A. A., Torsby, Sunne från »Myran»	25:	—
472.	A. J., Gjutaregården	5:	—
473.	Skolbarn i Usta gen. J. S., St. Mellösa	3:	31
474.	P. M. H., Torpa, Ramfall	21:	—
475.	Östadskretsen af Risinge mfg gen: K. O. A	25:	—
476.	O. Å., Öfverrum	4:	50
477.	G. R., för juli	5:	—
478.	Sparbössemedel från Lindes krets gen. A. A., Linde	56:	38
479.	G. C. B., Norräng, Ramfall	20:	—
480.	S. A., Brunnsgården, Forshem	2:	—
481.	Gen. H. Brusewist, Hofva	3:	87
482.	Å. B., Hofva	1:	—
483.	Onämnd i S., Kumla gen. A. P. F.	10:	—
484.	Fru M., St. Mellösa	5:	—
485.	Söndagsskolan i Solberga, Örebro gen. C. L.	11:	35
486.	C. L., Wik, Örebro	15:	—
487.	Gen. J. O., Ocke, Mörsil	35:	—
488.	G. R.	5:	—
489.	Från Boldsbols Flickförening gen. M. E. B.	35:	—
490.	Från föreningen »Var fast och stark», Stockholm	35:	—
491.	A. E., Svensbo, Krylbo	5:	—
492.	Ett löfte åt Herren	10:	—
493.	G. P. O., Granby, Hallsberg	80:	50
494.	Från en arbetsförening gen. C. L., Mullsjö	50:	—
495.	Öfverskott å en orgel	10:	—
496.	Kollekt i Örebro gen. J. R.	4:	01
497.	P. J., Rya till E. Anderssons underhåll	5:	—
498.	L. P., Rya	5:	—
499.	Kollekt i Linde gen. A. P.	23:	36
500.	Askeryds jungfruförening gen. S. G., Skyttelingebäck	80:	—
	Summa kronor	1,402:	67

Med innerligt tack till alla gifvare.

Detta skall uppteckas för ett kommande släkte, så att det folk, som skapadt varder, måtte lofva Herren, att han har skådat ned från sin heliga höjd och blickat ned från himmelen till jorden för att höra den fångens suckan, för att förlossa dödens barn, att man må förkunna i Sion Herrens namn och hans lof i Jerusalem, när alla folk och riken församlas för att tjäna Herren. Ps. 102: 19—23.

Meddelande.

Fröken *Eva Tersmeden* har återtagit sin ansökan att utgå till Kina såsom missionär.

* * *

Det skall glädja våra vänner att höra, det br. Rob Bergling ändtligen lyckats hyra ett hus i Han-ch'eng. Sedan aftalet redan var träffadt, uppstodo likväl en del svårigheter genom fientligheten hos en broder till husägaren, hvarom Rob. Bergling talar i den berättelse af honom, som finnes införd på sid. 78.

Genom Guds underbara godhet undanröjdes dock alla dessa svårigheter, så att allt fick tjäna till missionens framgång och Guds ära, enligt hvad br. Folke i ett helt nyligen anländt bref berättat oss.

* * *

Undertecknade, som under den gångna månaden dels tillsammans och dels hvar för sig på flera orter fått tala så väl ord till uppbyggelse som angående Guds verk i Kina, hafva därunder fått emottaga så mycken hjärtlighet och gästfrihet af missionens vänner, att vi känna en stark maning att få till dessa vänner frambära ett hjärtligt tack för allt.

Låtom oss »gifva Herranom hans namns ära» och förtälja bland hedningarna hans härlighet». Herren har lofvat »alla folk», att de skola få »skåda hans härlighet», och hvilken nåd är det ej att i någon mån få vara ett medel, hvarigenom detta löfte infrias. Herren vare ära i evigheters evighet! Edra bröder i tron och hoppet:

Josef Holmgren. Joh. Rinman.

Kristligt gifvande.

Af *Walter B. Sloan.*

Läs 2 Kor. 8:de och 9:de kapitel.

Dessa båda kapitel innehålla aposteln Pauli föreskrifter med afseende på den så viktiga frågan om kristlig offervillighet. Han framhåller däri äfven, huru en kristen måste stå uti en rätt ställning till Gud, innan han kan blifva en rätt gifvare. »Sig själfva gåfvo de först åt Herren.»

Den väsentliga undervisningen rör sig emellertid hufvudsakligen kring ordet nåd, och orden »nåd» och »öfverflödande» upprepas flera gånger i dessa kapitel. Det är visserligen icke här fråga om den nåd, som öfverflödar till den öfver sina synder bekymrade syndaren, utan om den nåd, som fyller de heligas hjärtan och kommer dem att öfverflöda i helig tjänst, i det de bistå andra, som äro mera behöfvande än de själfva. Det har med rätta blifvit sagdt, att nåden är Guds frivilliga, heliga, oförtjänta kärlek, verksam i Kristus Jesus för syndiga människors frälsning. Just så visar sig denna nåd, hvarom det talas i denna text, verksam i deras hjärtan, som en gång varit syndare, men hvilka nu af nåd allenast hafva blifvit heliga.

På samma sätt, ehuru i omvänd ordning, är det, som aposteln i Efeserbrefvet öfvergår från framställningen af den innerliga förening, som äger rum mellan Kristus och hans församling, satt med honom i det himmelska, till att slutligen tala om den kristliga pliktuppfyllelsen i hvardagslifvets kallelser och förhållanden, såsom den sanna frukten här på jorden af denna välsignade förening.

Låtom oss nu öfvergå till det särskilda ämnet om kristligt gifvande. Först finna vi Macedoniens församlingar framhållna såsom ett föredöme eller belysande exempel på gifvande i öfverensstämmelse med »nåden».

»*Men vi göra eder kunnig, mina bröder, den Guds nåd, som har blifvit gifven i Macedoniens församlingar.*» (Kap. 8: 1.) Nådens verkningar påpekas i de följande orden. Hos dem var en tid af beprövelse och fattigdom, men under dessa omständigheter öfverflödade de i glädje och rik frikostighet. Det var i sanning ett frivilligt offrande. Nu för tiden är det i allmänket de nödställde, som anropa andra om hjälp, och ofta träffa sådana böner ovilliga öron. Men här var det gifvarne, som med mycken enträgenhet bådo om den ynnesten att få deltaga i undsättningen till de heliga.

Apostelns förväntningar blefvo till och med öfverträffade af dessa macedoniska kristnas villiga och glada svar. Detta sätt att gifva är så olika det vi äro vana vid nu för tiden, att vi väl må fråga: Huru skall man förklara det? Svaret finna vi i orden: »*Först gåfvo de sig själfva åt Herren och så åt oss genom Guds vilja.*»

Låt oss söka fatta betydelsen häraf. De bestämde icke, som om de varit sina egna herrar, att de skulle gifva en viss del af hvad de ägde, utan de erkände Herren såsom sin Herre och ägare och sökte få veta, huru mycket han ville, att de skulle gifva. De tänkte icke först på hvad som skulle behaga Paulus, ej heller ens på sina trosförvanters nöd, utan gingo först inför Herrens ansikte med frågan och handlade sedan i ljuset af hans närvaro. »Huru mycket har du Herren att tacka för?» är en fråga, som vi gärna må ofta ställa till hvarandra.

Om vi nu vända oss från de macedoniska kristna, se vi, att korintierna få en påminnelse om allt, som nåden redan fullbordat i dem. De öfverflöda» *i tro och i tal och i kunskap och i all ifver och kärlek*»; men kristligt lif skall vara fullständigt i hvarje del, och sålunda måste de öfverflöda äfven i denna nåd (nåden att gifva). Böra vi icke här lära oss en välbehöflig läxa? Är det icke sant, att några af oss pläga anse tro, tal, ifver och kärlek såsom det nödvändigaste i vårt kristliga lif och betrakta gifvandet på ett helt annat sätt? Vi vilja gifva, om vi kunna. Om vi hafva tillräckligt för egna behof, då skola vi gifva det öfriga. Men här ställes gifvandet vid sidan af de väsentliga kännetecknen på vårt lif, och vi kunna endast på vårt eget ansvar ställa det på annan plats.

Nu komma vi till själfva hufvudpunkten i hans vädjan. Men först skrifver aposteln: »*Icke såsom en föreskrift säger jag detta.*» Det skulle icke uppfylla hans syftemål, om han gjorde det. Ty ingen lag, huru mäktig som helst, har kunnat göra människans själfviska hjärta oegennyttigt. Han fortsätter: »*Ty I kännen vår Herre Jesu Kristi nåd, att han, ehuru rik, vardt fattig för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen varda rika.*» Vi hafva redan sett, huru de kristna i Macedonien hade kommit ansikte mot ansikte med sin Herre och hvad frukten häraf blifvit. Men här låter Paulus genom den Helige Ande den fulla kraften af Guds nåds ljus i Kristus falla på deras hjärtan. Den sanna kristliga offervilligheten är icke en följd af kraftiga förmaningar, utan den uppväckes hos oss, då vi låta det fulla flödet af Guds kärlek i Kristus strömma in i våra hjärtan. Vi hafva i denna vers liksom ett mått på Guds kärlek i Kristus — ett lod till att pejla dess djup. Den innefattar hela afståndet emellan hvad Kristus var, när han hade del i Fadrens ära, innan ännu världen fanns till, och hvad han blef för vår skull, då han på korset dog för människornas synder. Genom sitt outsägliga utblottande har han gjort oss rika, och han ställer till oss följande vädjan till förmån för andra: »Ty jag har gifvit eder ett föredöme, på det att ock I skolen göra, såsom jag har gjort eder.» Då han gaf sig själf för oss, så är det för visso blott en naturlig följd, att vi skola »först gifva oss själfva åt Herren». Icke en del af våra medel, ej ens dem alla, utan oss själfva så verkligt, att vi under hans kontroll låta allt hvad vi äga stå till hans förfogande. Då skall vårt sätt att gifva icke blifva ett tecken på våra egna hjärtans hårdhet och trånghet, utan snarare en yttring af hans hjärtas underbara ömhet och storhet.

Har icke den kristna kyrkan nu för tiden mycket att lära i denna fråga af de kapitel, vid hvilka vi uppehålla oss? Är det icke ännu sant, att hon ofta missunnar hedningarna sina bästa arbetare, i stället för att glädja sig öfver att han, som gaf allt för dem, har gifvit dem något mycket dyrbart att återgifva åt honom?

Och så till sist några ord angående penningarna. När kristna gifva, hvad de kunna undvara, utan att det i ringaste mån inverkar på deras bekvämlighet, inbilla de sig hafva gjort *allt, hvad man kan vänta af dem.* Men hvems förväntningar afse de att tillfredsställa? Är det världens? Den plägar gilla, när ingen verklig uppoffring göres. Är det den kristna kyrkans? Äfven då göra vi orätt, ty vi äro icke i första hand ansvariga inför våra kristna bröder i denna fråga. Är det Herrens väntan? Kunna vi säga, att vi i detta afseende hafva gjort, hvad han kan vänta af oss?

En gång, då han var på jorden, sade han om en kvinnas frivilliga offer: »*Hvad hon kunde, det gjorde hon*». Må han, som känner allas hjärtan, såväl som hvad egendom vi besitta, åter kunna säga detta med afseende på våra offer åt honom och åt andra för hans skull.

Klippfasta grunder.

Af *J. Hudson Taylor.*

I anledning af Kina Inland Missionens 31:sta årsfest, som firades i slutet af maj detta år, har Mr J. Hudson Taylor i julinumret af »China's Millions» gjort följande åter- och öfverblick:

»Det torde vara till gagn för oss alla att med tacksamhet återkalla i minnet några af de dyrbara grundsanningar, på hvilka detta arbete genom Herrens särskilda ledning grundades för 31 år tillbaka. Enkla och elementära som de äro, äro de dock klippfasta grunder, på hvilka det visat sig säkert och fördelaktigt att bygga. Dessa sanningar äro följande:

I. Att Gud *är*, att Fadern *är*, att Sonen *är*, att den Helige Ande *är*, och att den helige, treenige Guden lönar dem som söka honom.

II. Att Gud *har talat* — »talat genom sina heliga profeters mun»; att bibeln, hela bibeln är den lefvande Gudens eget ord; att all skrift är af Gud ingifven och nyttig, jfr 2 Tim. 3: 16; att genom den en Guds människa kan blifva skickliggjord till allt godt verk.

III. Att, såsom Skriften säger, »alla hafva syndat och äro utan berömmelse inför Gud», att de som utan lag hafva syndat skola ock utan lag varda förtappade, lika visst som »de som med lag hafva syndat skola med lag varda dömde»; att det icke gifves frälsning i något annat namn än i Jesus Kristus, den korsfäste och uppståndne, och på ingen annan väg än genom tron på honom.

IV. Att Kristus, vår uppståndne Herre, befallt det hans evangelium skulle predikas i hela världen för alla människor, och därför äfven i alla delar af Kina, för alla dess stammar och på alla dess dialekter, ja, för hvarje enskild individ i detta vidsträckta rike.

V. Att all makt i himmel och på jord blifvit honom gifven, makt öfver allt kött, samt att vi, i förlitande på denna hans makt och tillgångar, skola gå åstad, väntande allt af vår faders kärlek, (han vet hvad vi behöfva, förrän vi bedja därom) och icke hafva någon ängslig omsorg för kläder och föda, utan söka Guds rike och hans rättfärdighet, »ihågkommande Herrens löfte att allt detta därjämte skall tillfalla oss». Att Kristus, som befallt evangelii förkunnelse för hela skapelsen, själf håller Davids nyckel — »upplåter och ingen tillsluter» — att han går med hvarje trogen tjänare för att öppna för honom dörren, genom hvilken Gud vill, att han skall träda in.

VI. Att kyrkans hopp är Herrens återkomst samt att vi kunna påskynda hans tillkommelse genom ett troget förkunnande af evangelium öfver hela Kina.

VII. Att alla, »så många som hafva iklädt sig Kristus», äro ett i honom — i lika grad förpliktigade att lyda honom och lika berättigade arfvingar till hans löften.

Fasthållande dessa principer och i lydnad för Herrens befallning hafva vi från början utan afseende på samfund och nationalitet inbjudit Guds folk till samverkan i detta arbete, som är i hufvudsak, ehuru icke uteslutande, ämnadt för det inre af Kina. Vi hafva inbjudit dem att bistå oss med sina böner, med sina frivilliga bidrag och att själfva utgå såsom Herrens vittnen. Den första missionsexpeditionen, som gick ut, den s. k. »Lammermuirska» (uppkallad efter namnet på det skepp, med hvilket den afseglade till Kina) var internationel så väl som osekterisk. Under dessa 31 år har ingen kandidat, som ansetts lämplig, vägrats att blifva antagen, och alla som antagits har Herren satt oss i stånd att skicka ut, och för alla dem som utsändts har han äfven försett det behöfliga underhållet.

Nu har sedan dess en generation gått bort, det har gifvits tid nog att pröfva riktigheten af dessa grundsatser, och det har förunnats oss förmånen att bära vittne om deras tillförlitlighet samt om Guds trofasthet, och vi kunna med Josua säga: »Icke ett enda af alla de goda orden, hvilka Herren, eder Gud, har sagt till eder, har uteblifvit. Allt har gått i fullbordan för eder. Icke ett ord däraf har uteblifvit.»

Vi kunna sålunda med glädje intyga, att Guds löften äro trofasta, att alla hans befallningar äro visa så väl som goda, och att lydnad för dem alltid medför glädjande erfarenheter samt bevisa, huru Herrens väg är den bästa så väl som den rättaste, äfven om den understundom går genom stora svårigheter. Sålunda, för att anföra ett exempel, för att erhålla medarbetare, följde vi Herrens förordning: »Bedjen skördens Herre». Innan missionen var grundad, bådo vi Herren om de första 5 arbetarne och därefter om de 24 följande missionärerna för Kina Inland Missionen. För att få vidare förstärkningar handlade vi äfven efter samma plan. Vi bådo om 70 inom tre år och senare om 100 inom utgången af ett år. Vore det väl på annat sätt förklarligt, att en så stor skara arbetare från nästan alla samfund och från så många land kunde hafva samlats och hållits tillsammans under 30 år utan något annat band än Guds kallelse och hans kärlek, en skara som nu räknar öfver 700 män och kvinnor, biträdda af mera än 500 infödde arbetare? Med få undantag understödjas missionärerna genom förböner och bidrag från de länder, från hvilka de utgått. Är icke detta Herrens verk? Och åter, hafva icke Guds ords löften om Faderns rika förråd blifvit underbart uppfyllda under dessa 31 år? Månad efter månad hafva missionens behof bestridts, icke af innestående medel, räntegifvande kapital eller mänskliga garantier, utan genom frivilliga gåfvor, hvilka tillfört gifvarne onämnbar välsignelse. Därigenom hafva underhållits öfver 1,000 missionärer och infödde arbetare, 80 skolor med 1,200 lärjungar, hvaraf nära en tredjedel bor på skolorna, apotek, sjukhus och opiumasyler, på hvilka årligen vårdats öfver 1,000 pa-

tienter. Allt eftersom det behöfts hafva medel influtit till inköpande eller byggande af särskilda hus så väl hemma som i Kina, till anskaffande och spridande af missionslitteratur på olika språk och till andra särskilda ändamål. Hafva vi icke anledning att vid blickandet tillbaka med tacksamhet prisa Herren och se framåt med glädje? Ty denne Gud är vår Gud från evighet till evighet. Han skall aldrig lämna eller öfvergifva oss. Han har sagt det, och skulle han icke göra det?

Och till sist, år från år brukar han Davids nyckel till att öppna nya arbetsfält och nya hjärtan till sin besittning. På 277 stationer bo våra missionärer och infödde arbetare, öfver 9,000 hafva blifvit döpta, af hvilka 6,000 ännu lefva och kvarstå såsom kommunikanter. Och vi öfverdrifva icke, då vi säga, att icke mindre än 20,000 själar blifvit oss gifna under dessa 30 år. Några tusen af dem hafva redan gått att se Konungen i hans härlighet. Af de hundra första, som döptes i Ning-po, lefva icke fler än två. Många hafva blifvit omvända vid hög ålder och kallats hem efter blott några få års tjänst, i döden afgifvande vittnesbörd om deras Frälsares kärlek och makt. Skola vi icke prisa Gud öfver detta och fatta mod?

Med en öfverväldigande tanke sluta vi detta bref. Under dessa 31 år hafva öfver tre hundra millioner oomvända hedningar gått in i evigheten. För de flesta af dem har evangelium icke predikats alls. Alla hade rättighet att få höra det, Kristus bjöd, att det skulle förkunnas för alla. Hvad skola vi svara, då Herren frågar oss efter dessa människosjälar? Hans hufvud blef såradt af törnen, hans händer och fötter genomstungna af spikarna, hans sida af spjutet för att friköpa oss. Hvad hafva vi lidit för att bringa dessa människor det glada budskapet? Och hvad göra vi nu för att hindra denna ändlösa mängd själar från att ofrälsta gå in i evigheten? Skall någon af oss med skam blifva bortvisad vid hans tillkommelse, som nu är så nära? Kära bröder och systrar, låtom oss bedja Herren att utrannsaka våra hjärtan, att granska våra lif samt att sätta oss i stånd att, kosta hvad det vill, stå rättfärdiga inför honom medan det ännu heter i dag.

"Axplock från T'ong-cheo-fu."

Af August Berg.

Forts. fr. föreg. n:r.

På tredje dagen var marknad utanför norra porten, och den tillgick som på andra platser, både hvad kineserna och oss beträffar. Ett par unga herrar från »ia-men» (rådhuset) kommo ock för att beskåda mig och böckerna. Öfvermod lyste ur deras blickar, och det var ej okunnighet, som gjorde, att en af dem föraktfullt frågade, pekande på en bok: »Hvad är detta för en sak?» (Att om en person, bok eller något dylikt använda det kinesiska ordet »tång-si», som betyder sak, tingest, anses mycket ringaktande.) Jag vände mig därför till dem och sade: »Det förvånar mig, att herrarne, som ju äro Konfucii lärjungar, kunna uttrycka sig på detta sätt. Vi västerländingar lära oss ju språket från edra läppar. Antag, att nu jag skulle säga efter hvad ni nyss sade, skulle icke alla med någon bildning se ner på mig!» Härpå kunde de ingenting svara, men deras ansikten rodnade af blygsel. Sedan kommo de fram med den vanliga invändningen: »Då kejsaren ej tror på denna lära, huru kunna vi då göra det? Om han först omfattar eder religion, så skola vi ock göra det.» Under det vi stå där på marknaden, kommer en äldre man och bockar sig för oss. Jag igenkände i honom en fåne vid namn *Lui*, som ofta brukar komma till oss. Såsom fallet brukar vara med dylika, kan man ibland ej förstå sig på om han är klok eller ej. Han vill icke tillbedja afgudar mera, så pass klok är han, men så pratar han en massa dumheter, så att man tviflar på hans tillstånd. För tretton år sedan blef han sjuk och var då mycket värre än nu. Jo, nu säger folk t. o. m., att han är frisk. Emellertid sitter det väl litet kvar af hans forna sjukdom. Nu hade han på sitt helrakade hufvud lagt en bit rödt tyg, och ofvanpå detsamma satt sin mössa. Sedan han fått reda på hvar vi bodde, sade han: »Ja, jag kommer och hälsar på er i kväll!» Jag var just inte trakterad af löftet, och då kvällen kom, undrade jag, om han skulle komma. Jo, mycket riktigt, han kom och hade med sig ett paket konfekt till mig. Så samtalade vi om hvarjehanda, och han tog löfte af oss, att då vi påföljande dag gingo, vi ovillkorligen skulle besöka honom i hans by, som låg vid vägen. Han skulle följa med och visa oss vägen. Bäst det var gick han, men om en stund kom han åter med en tallrik fint fläsk från en restauration och ett skålpund bröd och bjöd oss så på kvällsmat. »Ska' vi inte 'li-pai' (hafva aftonbön) nu», frågade han därpå, och det hade vi naturligtvis. »Ja, i morgon, så fort det blir dager, kommer jag», sade han, och han höll ord. Så gingo vi åstad, gubben bärande en korg med grönsaker uti, som han köpt för vår räkning. Under vägen ville jag höra efter, huru mycket han visste. Jag frågade honom därför: »Hvem är Jesus?» »Jo, han är den himmelske Fadrens son.» »Rätt.» »Hvar är han nu?» »Om vi bedja till honom, så kommer han!» Så gingo vi förbi ett tempel uppfördt åt »Barmhärtighetens gudinna», och på toppen af detsamma — »andra våningen» är kanske bättre uttryckt — var ett tempel åt »Ädelstenskejsaren».

»Nå, hvem är 'Barmhärtighetens gudinna'? Är hon falsk gud eller sann?» »Ja, jag undrar det jag! Kanske är hon falsk?» »Ja, det är hon.» »Jaså!» »Nå, hvem är 'Ädelstenskejsaren'?» »Ja, det vet jag inte.» »Jo, han var fordom en människa, som hette *Chang-I*, och som sedermera af kejsaren upphöjdes till Gud.» »Jaså, ja nu vet jag det!» Så kommo vi till hans hem, två stora rymliga grottor. Han har fem barn, tre söner och två döttrar, af hvilka de senare äro gifta. Endast den yngsta sonen var hemma, och nu hjälpte det inte, att vi protesterade, mat skulle vi ha, och gubben och pojken hjälptes åt och gjorde i ordning en riktigt god frukost åt oss. »Jag har ju så ofta besvärat er», sade han. Sedan följde han oss en mil till en plats, som hette *Uang-ts'uen*, där ock marknad skulle hållas, och ej förrän han sett oss väl i ordning på marknadsplatsen, tog han afsked af oss.

I *Uang-ts'uen* tillbringade vi en dag på marknaden och gingo så följande dag till staden *Hå-jang*. Där var ingen marknad, hvarför vi, de två dagar vi voro där, tillbringade största delen af tiden utanför rådhuset, där trafiken alltid är lifligast. Som jag besökt platsen förut, kände flera personer igen mig, och alla voro mycket vänliga. Följande uttryck af en gammal man, som läste i en af våra böcker, skall nog förefalla svenska läsare egendomligt. Här låter det helt naturligt. Han läste om, hurusom vid tillbedjandet af den sanne Guden man ej behöfver rökelse, ljus, kött, raketer och dylikt, utan ett uppriktigt hjärta. »Ja», sade

gubben och nickade med hufvudet, »det är ju riktigt, att man är uppriktig i magen!» »Ja, är magen uppriktig, så är allt bra», inföllo då flera röster. Intelligensen sitter enligt kinesens uppfattning i inälfvorna, och kanske engelsmännen dela denna deras uppfattning, då de öfversätta ordet »bowel» med hjärta, medlidande? En dag gick jag in i en rakstuga, och under det jag väntade på, att det skulle blifva min tur, talade jag med mästaren om ett och annat, naturligtvis ock om utlandet och dess seder och bruk. Mästarens lärpojke höll på att raka en beskedlig bonde, och antingen denne ej fattade allt hvad vi sade, eller halfmörkret hindrade honom från att urskilja mina drag, nog af, han sade, bäst han satt: »Jag såg en utländing på marknaden i Uangts'uen i går.» »Å», sade lärpojken, »gjorde ni det! Jag har aldrig sett någon. Han var väl lång?» »Ja, de utländska djäflarna äro alla långa.» Nu inföll jag: »Jaså, ni såg en utländing, nå, talade ni med honom?» »Nej, det gjorde jag inte.» »Hvad gjorde han på marknaden?» »Han sålde böcker.» »Jag skall säga er en sak», tillade jag, »härnäst ni möter en utländing, skall ni vara mycket snäll mot honom. De äro goda människor, och framför allt skall ni inte kalla honom 'utländsk djäfvul', som ju är okvädinsord. Då han icke okvädar er, skall ni ej säga något ondt om honom.» »Nej, det skall jag inte göra», sade han, och så voro vi tysta en stund. Därpå inföll jag: »Den där utländingen ni såg på marknaden i går, det var jag!» »Var det *ni?*» sade vår vän. »Å-å-å!» och så gapade han så stort, som skulle han tappa underkäken, och vi fingo oss alla ett godt skratt.

Nästa plats, den sista vi besökte, hette *Si-t'ä*. Där voro barnen särskildt angelägna om att få se mig. De kommo i flockar in på värdshusgården, så att jag sade till dem: »I dag får ni betala 5 cash titten, i morgon är det gratis!» Marknadsmorgonen, innan jag ännu var klädd, kom en man och ville lyfta dörrarna till mitt rum af deras hakar för att begagna dem som bord på marknaden, men jag protesterade och menade, att jag hyrt rummet *med* dörrar, och han tyckte ju det var reson i det talet och lät dem vara. Här tillbringades så en dag lik de öfriga. Min granne på marknaden sålde rökelse. På morgonen hade han en stor hög på sitt bord, och strax efter middagen var den slutsåld, ehuru han visst icke var den enda som sålde. Jag önskade, att min vara haft sådan åtgång! »Det är utländska böcker, vi förstå dem icke», säga de till hvarandra, och fast jag försäkrar, att de äro tryckta i Shang-hai, Han-ke'o och Tong-cheo, och att de ej kunna finna en enda utländsk bokstaf i dem, köpa de flesta dem dock blott för det billiga prisets, det goda papperets och det vackra tryckets skull.

Men våra hjärtan följa hvarje liten tyst budbärare med innerlig förbön, förlitande oss på Herrens trofasta löfte, att det ord han utsänder ej skall komma tillbaka fåfängt.

Jag vill gå framför dig och göra höjderna till slättmark, jag vill spränga koppardörrar och nedbryta bommar af jern. Es. 42: 5.

Och Herren sade till mig: Rätt har du sett; ty jag vill vaka öfver mitt ord för att verkställa det. Jer. 1: 12.

Strid och seger.

Af *R. Bergling.*

I.

»*God holds the key of all*
unknown, and I am glad.
If other hand should hold the key,
Or if He trusted it to me,
I might be sad, I migh be sad.»

(»*Till hvarje port Gud nyckeln har,*
och jag vill fröjda mig däråt.
Om den i andras händer var,
om han den gett i mitt förvar,
blef visst min glädje vänd i gråt.»)

Om det ej stått som en lefvande sanning för mig hvad första strofen af den citerade versen lofvar, skulle jag utan tvifvel för länge sedan hafva upphört att knacka på Han-ch'engs så hårdt tillbommade portar. Men »han har Davids nyckel», och han öppnar och tillsluter efter behag. Sålunda har det endast varit en tidsfråga för mig, när dessa portar skulle springa opp. Dock, att de ej skulle öppnas utan

kraftigt motstånd,

detta fick jag redan vid mitt första besök där alldeles visst för mig, ehuru jag ej kunde tänka, att det skulle yppa sig precis så, som nu skett.

Tämligen detaljeradt vill jag här beskrifva det motstånd, vi på eftervintern rönt, för att missionsvännerna hemma skola få en djupare inblick i våra strider samt bättre lära känna karakteren af kinesernas kristusfientlighet.

Redan förut har jag i bref hem omnämnt, att jag i fjol i augusti lyckades på obestämd tid hyra ett hus i en af Han' cheng's köpingar vid namn Si-ch'uang, hvilket jag kort därefter lät inreda till opiumasyl. I februari detta år blefvo vi emellertid tillsagda att lämna huset, och vi hade intet annat val än att hörsamma tillsägelsen, enär vi intet hyreskontrakt hade. En antydan om att upprätta ett sådant, då jag första gången träffade uppgörelse med värden om husets hyrande på en fjorton dagar eller en månad, hade varit detsamma som att fullkomligt stänga dörren för mig.

Emellertid fingo vi likväl stanna där till i början af sistlidne mars. Under tiden hade vi hunnit blifva väl bekanta med ej så få och särskildt vunnit deras vänskap, som i asylen blifvit afvanda från opium, jämte åtskilliga andras. När vi blefvo uppsagda, var det därför några af dem, som verkligen sökte att hjälpa oss. En af dessa, en broder till en kinesisk lärare, som dagligen besökte oss, då jag var öfver i asylen, för att samspråka om läran och läste våra böcker, kom sedan, påskyndad af sin broder, och erbjöd oss sitt eget hus, innan vi ännu måst lämna det gamla.

Visserligen var detta hus litet äfven för asylverksamhet, men då det var den enda utsikt, som då fanns för oss att *behålla* det »fäste», vi redan fått i Han ch'eng, togo vi det naturligtvis, och kontraktet skrefs på 20 år, hvaraf 10 års hyra förskotterades.

Ingen må dock tro, att uppgörelsen skedde utan några om och men, ehuru den, ovanligt nog för kineser, träffades på något öfver en veckas tid. De påskyndande orsakerna därvidlag voro: 1) att värden var i stort behof af penningar för att skyndsamt komma ur en stor förlägenhet; 2) att jag ej prutade, alldenstund priset icke var obilligt, hvilket kineserna anse som ett under. Jag skyndade på saken, emedan jag fruktade, att uppgörelsen i annat fall skulle

fördröjas och under tiden blifva känd, hvilket kunnat leda till att underhandlingarna strandat.

Det visade sig ock, att churu både värden å sin sida och vi å vår sökte dölja hvad som var å färde, en dylik fruktan var berättigad. Saken blef känd, och värden blef uppskrämd, så att han var på väg att draga sig tillbaka. Det var endast genom upprepade löften om att vi, i händelse han för denna affär blefve förföljd och dragen inför rätta, hvarmed han hotats, skulle taga honom i försvar samt befria honom från alla utgifter, som uppgörelsen kunde förorsaka honom, som vi kunde förmå honom att stå fast.

Så skrefs då kontraktet. Det var den 13 mars. Dagen därpå blef det kändt i byn, och den stackars värden hotades att få plikta med lifvet, om han ej ofördröjligen gjorde aftalet om intet. Slutligen såg han sig ingen annan utväg. Samma dag kom han till vår asyl i Si-ch'uang medförande de 2 års hyra, som han uppburit, och bad enträget att återfå kontraktet. I asylen voro då förutom föreståndaren en vår evangelist samt en kolportör, som jag för ett bibelsällskaps räkning anställt för att sälja böcker i Hau ch'eng. Dessa uppbjödo sina förenade krafter för att lugna värden, churu utan resultat. Kontraktet kunde han dock ej få, och han vände därför hem med tungt hjärta.

Påföljande dag — den 15 mars — omringades han ganska tidigt af byfolket, som med hans äldste broder (en kinesisk fil. kand.) i spetsen hotade att göra ett kort och ömkligt slut på honom och hans egendom, om han ej ögonblickligen förmådde oss att afstå från våra anspråk på det uthyrda huset. Framemot middagen styrde han därför sina steg mot vår asyl igen, denna gång gråtande och kvidande. Därinne fick man nu bli vittne till en sällsynt seen. Inkommen kastar han sig på knä för asylföreståndaren, och under djupa suckar och tårar beder han om att få kontraktet tillbaka. Ting (föreståndaren) får honom nu om lifvet och reser honom upp, men han kastar sig på knä igen. Åter reses han upp, men för tredje gången kastar han sig på sina knän. — »Stå upp, karl!» ropar Ting, »så vi på ett sansadt sätt kunna få talas vid om hvad som kan och bör göras». — »Nej, jag kan ej stå upp, förrän ni tager emot pengarna och återlämnar kontraktet.» »Nå ja! När ni icke vill stå upp, så kan jag ej hjälpa det, men det hörde ni redan i går, att kontraktet ej kan återfås. Jag har fått bestämda order att på inga villkor lämna det ur mina händer.»

Detta var mer än den stackars mannen kunde bära, hvarför hans klagan och gråt och rop och besvärjande tilltog i styrka: »Förlåt mig! Fräls mig! Haf förbarmande med mig! Jag besvär eder, skona mig, min hustru och mina barn från en säker undergång! Kan jag då icke finna nåd hos eder! Jag kan ej gå, jag vågar ej komma hem utan att ha kontraktet med mig. Jag är en död männniska innan dagens slut, om in ej låter affären gå tillbaka!» — Sådan var hans klagolåt, under det han hela tiden låg utsträckt på golfvet, knackande sitt hufvud mot det på samma sätt som under den ödmjukaste form af tillbedjan i de större templen.

Stackars man! På alla sina böner fick han dock ett afgjordt »nej». — »Jag *måste* åtlyda mina order», svarade Ting. — »Men kan ni då ej genast sända bud till Hotsin och fråga »Shan sien seng» (herr Bergling) därom?» — »Omöjligt!»

Jag är glad nu, att jag ej var i Si ch'uang och blef vittne till denna seen. Jag fruktar, att mitt hjärta bevekts af dessa klagorop, så att jag villfarit hans önskan. Men sakernas ställning då var sådan, att jag i och med detsamma hade måst för den närmaste framtiden uppgifva allt hopp om att inkomma i H. — Men Ting, som är den trognaste och uthålligaste vän, jag vet mig hafva i mina sträfvanden att öppna H., han kände hvad det gällde och förblef därför obeveklig, änskönt han annars är en mycket medlidsam man.

Gråtande, ja nästan förtviflad vände värden hem i aftonskymningen. Utanför sin by möttes han af sina grannar. »Hur står saken?» spörja de. — »Förgäfves!» framstammar han, skakande på hufvudet. — »Skurk! Hvad säger du?» — »Förgäfves!» — »Fram med rep, pojkar! Låt oss hänga honom!» Och så bär det af efter rep, under det värden flyr för sitt lif. Nästa kommando var: »Till verket!» Och fram rusa bofvarna med hackor, yxor, spadar, störar och spett och styra kosan mot värdens hus eller rättare numera vårt. — »150 kash får hvar och en, som hjälper till att rifva huset!» ropar brodern till vår husvärd, den förut omnämnde kandidaten. Så gå de löst likt vilda djur på våra tre hustak. Med nöd hinner värdinnan med barnen att undfly. Hon efterföljes — ej för att skadas men för att hindras från att med barnen kasta sig i någon af byns brunnar, och för att verkligt förekomma det sändas några män att hämta tunga kvarnstenar att täcka dessa med.

På taken härja de ursinnigt, hojtande, brytande, krossande, slängande. Snart stå endast väggarna kvar, och med sin vrede sålunda till någon del stillad begifva de sig hem hvar och en till sitt.

Tidigt påföljande morgon kommo män och berättade för Ting, att vårt hus var angripet, att Sau ch'eran (husvärden) var försvunnen och att hans hustru och barn hela natten hållit klagolåt samt upprepade gånger sökt att taga sig af daga, men att de hindrats därifrån.

Hotsin, april 1897. (Forts.)

Bref.

Utdrag ur enskilda bref från *Hugo Linder*, *Anna Janzon* och *Frida Prytz*.

Hai-cheo den 5 mars 1897.

Från vårt missionsfält är jag glad att kunna gifva goda underrättelser. Vi få alla ostörda arbeta i våra distrikt och finna folket snällt och vänligt som vanligt. Många lyssna till talet om Jesus, churu ej alla förstå. Ett hinder i vägen för evangelii utbredning är folkets stora okunnighet i allt hvad som går utöfver äta och dricka, köpa och sälja. Högst få kunna läsa, och de som ej kunna det tala och förstå endast ortens bygdemål, som är vidt skildt ifrån det vi först lära oss. Skola vi bli framgångsrika missionärer bland alla klasser, så måste vi lära detta bygdemål, lika så väl som det vanliga språket (kuan-hua) samt det klassiska språket (wen-li). Med mycket arbete går det med tiden, och småningom börjar man finna språkstudiet mycket intressant.

Nyårsfestligheterna äro nu förbi. Folket har haft mycket brådt att tillbedja förfäderna och en mängd andra gudomligheter. Det förefaller mig, som om djäfvulen hittat på denna massa afgudar och allt detta offrande för att hålla folket så sysselsatt, att de ej ha tid att söka den sanne Guden. Det gick mig djupt till hjärtat, då jag för en tid

sedan var på väg till Üin-ch'eng och kom till ett tempel för »Rikedomens gud». Här fick jag bevittna en bokstaflig tillbedjan af »Mammon». Där satt afguden med sin uppvaktning; vid hans fötter voro två stora brickor framsatta, en med fårkött och en med bröd; mellan dem voro tre stycken koppar med vin placerade. Nere på golfvet lågo byns hufvudmän iklädda högtidsdräkt, sänkande hufvudet mot marken upprepade gånger, under det byns äldste utgöt vinet samt brände gult papper, som kastades upp i luften framför guden. Ett musiksällskap ackompanjerade ceremonien med stor energi. Jag stod och såg på, tills de stigit upp, då jag tog fram några skrifter och gaf åt den mest framstående och berättade, att i dessa skrifter stode att läsa om en Gud, som de ännu ej kände, skaparen af himmel och jord. Men de hade ej mycken tid, ty de skulle nu tillbedja medicinguden, som bodde i templet midt emot. Först då samma ceremonier upprepats, hade de tid att lyssna till talet om den Gud, som hjälper dem som förtrösta på honom. De hörde nu på i stillhet en stund och bådo mig sedan komma och dricka en kopp te.

Hugo Linder.

* * *

I-shi d $^{6}/_{4}$ 1897.

Det är nu rätt länge sedan vi läto höra af oss här i I-shï. Dagarna fly så hastigt. Man ville så gärna litet oftare meddela sig med de kära där hemma, som så troget kämpa och bedja för oss. Alla brefven från hemmet — visserligen hafva deras antal betydligt minskats med åren — vittna dock om en outtröttlig kärlek för oss och Herrens verk härute. Som nog bekant är, hafva vi fått ett större hus, ändamålsenligare för arbetet. Som huset är beläget i en rikt befolkad trakt af staden, hafva vi kommit mera i beröring med folket. Kvinnorna gå fritt in och ut och känna sig hemmastadda ibland oss. De taga sitt arbete med sig och sitta hos oss långa stunder, då vi taga tillfället i akt och lära dem en sångvers eller ett bibelspråk. Ingen dag — såvida det ej regnar — går förbi, utan att vi få mottaga flera besök af kvinnor, och våra söndagsmöten hafva varit talrikt besökta af såväl kvinnor som män. Vårt förra hus var beläget helt nära stora gatan, där de flesta handelsbodarna finnas, hvadan kvinnorna ej kunde så fritt besöka oss som nu. Syskonen, som besökt oss, äro mycket belåtna med huset, och vi känna oss tacksamma mot vår himmelske Fader, som gifvit oss en så bra, rymlig plats och så passande för arbetet. Vi hafva en gård för oss själfva, där vi mottaga och undervisa kvinnorna, en stor, rymlig gårdsplan med kapell och skola, därjämte en mindre gård för männen. Prisen med oss Herren! Vi hafva 7 gossar i vår skola — de äro snälla och flitiga. Två äro från Wan-Chüan, vår sommarbostad, och söner af vår vän Sie — förstlingskärfven där och frukt af ordets predikan i somras. Denne man gör oss mycken glädje och tyckes växa i nåden.

Den yngste af våra gossar är 7 år och den äldste 15, och har den senare varit opiumrökare i flera år. Vi tro, att han genom Guds nåd nu är fri från detta begär. Vår lärare är en äldre man — ej afgjordt en kristen, men en, som flitigt läser Guds ord och tyckes mottaga det med glädje. Vi hafva fyra kvinnliga opiumpatienter. Den yngsta är 26 år och har rökt i 8 till 9 år. De hafva varit här i 20 dagar och äro nu fria från opiumbegäret. Jag önskar dock kvarhålla dem ännu några dagar. De tyckas alla vara fast beslutna att aldrig mer smaka opium, äfven om det skulle gälla deras lif; men ack, hvad litet värde en människas beslut har, om icke Guds Ande får makt med hennes hjärta! O, att åtminstone dessa fyra blefve frälsta! Den ena måste i går lämna oss, hennes man önskade, att hon skulle komma hem. Sedan vi hade öfverlämnat henne åt honom, som är mäktig att frälsa till det yttersta och bevara ifrån fall, brast hon i gråt, och vi gräto med henne. Hon sade: »Jag tager ej mitt täcke med mig. Jag kommer igen i morgon, när jag fått litet i ordning hemma.»

O, hvilken fröjd att få sprida litet ljus och glädje på deras fattiga, mörka, dystra stig! O, hvilken outsäglig fröjd att få föra dem till Jesus! Kvinnorna omfatta oss i allmänhet med mycken kärlek, när de fått lära känna oss. Vi hoppas, att Herren snart skall gifva oss en pålitlig medhjälpare. För närvarande hafva vi Wang, som var med oss i Wan-Chüan i somras. Han har nu för andra gången blifvit afvand från opium. Han är en man med rätt stora gåfvor; må han nu på fullt allvar lämnat sitt opium!

Vår kvinna är snäll och oss till stor hjälp. Vårt kapell är nu färdigt, och vi hafva tänkt, vill Gud, att ha ett uppbyggelse- och missionsmöte den 1 och 2 maj, då vi få inviga detsamma. Måtte många själar där få höra ordet sig till lif! Herren är trofast. Han vakar själf öfver sitt ord, och hvad han hos oss, sina tjänare, söker, är trohet.

En innerlig hälsning till de kära vännerna, som intressera sig för oss och Kinas frälsning!

»Med Gud vinna vi seger.»

Eder i Jesus *Anna Fanzon.*

* * *

Üin-ch'eng $^{17}/_{4}$ 1897.

Elevernas antal denna termin är 10. Namnen på flickorna äro: Ma-nao, Mei, Loh-i, To-nü, Zu-nü, Shuang-nü, Ing, Kin, Tong, Inti. Häraf ser ni, att vi hafva 4 mer än förra terminen. Många befarade, att antalet skulle förminskas, då förbudet mot fotbindning trädde i kraft. Så har dock icke skett, utan i stället få vi glädja oss öfver att allt flera komma. Af våra nuvarande elever har endast en, Ing, bundna fötter.

Det har behagat Herren att skicka oss flera pröfningar denna termin. Först blefvo flickorna sjuka — somliga hade feber, andra ondt i halsen, men dock icke svårt. Sedan blef Ioh Aa-sao, vår föreståndarinna, sjuk, så att hon måste resa hem. Vi hafva icke hört, huru det är med henne nu. Möjligt är, att Herren tager henne hem till sig. Ma-nao har varit mig till stor hjälp denna tid. Den andra kvinnan vi hafva är mycket snäll, men hon är gammal och kan icke åtaga sig ansvaret för barnen. Barnen äro flitiga och på det hela snälla och lydiga. Vi komma väl att sluta skolan om 6 veckor. Hveteskörden, till hvilken barnen alltid gå hem, lär blifva i slutet af maj. Jag hoppas då få skrifva en terminsberättelse, därför dröjer jag till dess med att berätta mera.

I morgon hålles kinesiskt stormöte i Hai-cheo, följande söndag i Üin-ch'eng och söndagen därpå i I-shï. I dag har broder Sandberg kommit tillbaka från Shen-si, och i nästa vecka flytta väl Sandbergs öfver till T'ong-cheo.

»Han är uppstånden.»

»Att känna honom och hans uppståndelses kraft.»

Med sann tillgifvenhet i Jesus *Frida Prytz.*

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1897.

2. Årg. SEPTEMBER 1897. Pren.-pris 1:20.

SINIMS LAND

耶和華以拉

Ebenezer

MISSIONSBLAD FÖR "SVENSKA MISSIONEN I KINA".

Es. 49:12. Ps. 111:2.

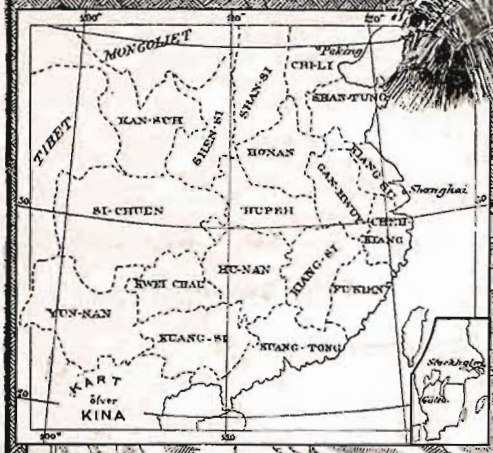

Skulle för HERREN något vara omöjligt? 1. Mos. 18:14.

INNEHÅLL:

Redovisning. — Tillkännagifvande. — Notiser. — Lifvet är en såningstid af D. L. Moody. — Kinesisk pagod af A. Berg. — Opium och kinesarna af H. Linder. — Från missionsmötet i Ün-ch'eng af Axel Hahne. — Axplock från Tong cheo-fu af A. Berg. — Strid och seger. af R. Bergling. — Bref från Fredrika Hallin. — Illustration: Kinesisk pagod.

Kommitténen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina".

O. v. Feilitzen, *kommendörkapten, ordförande,*
H. Berg, *doktor, vice ordförande,*
K. Magnusson, *ingeniör, kassaförvaltare,*
J. v. Holst, *kammarherre,*
Ch. Tottie, *kapten,*
Johannes Rinman.

Josef Holmgren, *sekreterare.*

Missionsexpedition: Lästmakaregatan 30, 4 tr.

All post adresseras till Kommittéen för »Svenska Missionen i Kina», Stockholm.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under augusti månad.

N:o		Kr.	ö.
501.	Af C. O. K., till infödd bibelkvinna	50:	—
502.	Kollekt i Linköping gen. C. O. K.	29:	49
503.	Räntemedel af F. P.	115:	74
504.	» » A. H.	43:	—
505.	Från en afl. broder gen. O. B i Donsö	40:	—
506.	Af Ch. D. T. tackoffer	50:	—
507.	G. R., Stockholm	5:	—
508.	Grebo mfg gen. L. A. W.	40:	—
509.	I. P. Ede., Delsbo	5:	—
510.	Östads Kr. yngl.-fören. gen. A. A.	25:	—
511.	M N. i Skultorp	10:	—
512.	Gen. L. N, Mariestad, insaml. vid en kaffefest	40:	—
513.	Änkan J. H. gen. O. E., Vånga	5:	—
514.	Kollekt i Sidingsjö gen. O. Å.	3:	47
515.	» i Kasimirsborg gen. dito	1:	59
516.	»Fyllnad» af dito	1:	48
517.	Tackoffer till Herren från 2 systrar i Norrköping	50:	—
518.	G. O. i Östanby	10:	—
519.	L. K—g	1:	—
520.	C. L—m, Örebro	20:	—
521.	N. C. dito	10:	—
522.	H. K., dito	5:	—
523.	A. A—n, Linde	25:	—
524.	A. P., dito	50:	—
525.	Kollekt i Kopparberg gen. J. R.	5:	—
526.	» i Boda gen dito	60:	—
527.	» i Hedemora gen. dito	24:	28
528.	P. G. P., Borås	100:	—
529.	Normlösa ungdomsförening gen. M. A.	16:	—
530.	C. till bokfonden	10:	—
531.	En liten syförening på Roma kungsgård gen. A. G.	6:	50
532.	Sollefteå söndagsskola gen. E. B., skolfonden	32:	86
533.	J. J. Maramö, Värnamo	10:	—
534.	Sparbössemedel gen. S. S., Sollefteå	6:	45
535.	S. S., Sollefteå	8.	55
536.	Söndagsskolb. i Lickstabacken gen. A. L.	3	33
537.	Sparbössemedel gen A.	1:	05
	Summa kronor	919:	79

Med varmt tack till alla gifvare.

Bereden Herrens väg, gören på heden stigen rät för vår Gud! Hvarje dal höje sig, och hvarje berg och kulle sjunke ned, och hvarje backe blifve till slät mark och branterna till dälder, att Herrens ära må varda uppenbar och allt kött tillsammans se, att Herrens mun har talat!

Es. 40: 3—5.

Tillkännagifvande.

Missionens vanliga höstmöte kommer, vill Gud, att hållas *söndagen den 26 sept.* i kyrkan vid Floragatan enl. nedanstående program:

I. Kl. 11 f. m. Inledning af ordföranden, kommendörkapten *O. v. Feilitzen.*
II. Föredrag af kapten *H. Dillner.*
III. Afslutning af herr *J. Rinman.*
IV. Kl. 6 e. m. Föredrag af kapten *Ch. Tottie.*
V. Kl. 6,30 Missionärsafskiljning.
VI. Afskedsord af de utgående missionärerna.
VII. Afslutning.

Sång af herr *J. Hedengren.*

Obs! Till mötet kl. 6 e. m., hvilket är afsedt för missionsvänner endast, sker tillträdet mot biljetter, och erhålles sådana på missionsexpeditionen, 30 Lästmakaregatan, på K. F. U. M:s och K. F. U. K:s lokaler samt efter förmiddagens möte.

* * *

Femte Nordisk-lutherska missionsmötet hölls härstädes den 26—29 augusti. Förhandlingarna ägde rum i Blasieholmskyrkan och leddes af biskop von Scheele. De hållna föredragen och den förda diskussionen inspirerades af en varm missionsande (sorgliga undantag härifrån funnos dock), och deltagarna hafva säkert medfört från detta möte många oförgätliga minnen, som vi må hoppas skola bära frukt i deras lif, ty af så mycket godt säde måste en härlig skörd uppspira.

På lördagen gjorde mötesdeltagarne en särdeles angenäm utfärd till Johannelund, där de hjärtligt emottogos af missionsinstitutets föreståndare, docenten Kolmodin. På en närbelägen kulle under ekar och furor i det fria var rest en talarestol, hvarest, efter psalmen »Hela väriden fröjdes Herren» och förrättad bön, uppträdde talare från de olika länderna, mestadels arbetande missionärer, som lämnade lefvande skildringar af erfarenheterna på de olika missionsfälten. Sålunda berättade missionären Smith några drag från sitt arbete på Madagaskar, missionären Hansen talade om den danska missionen i Indien, pastor Hirn från Helsingfors om missionen i Ovanbolandet, missionärerna Ljungqvist och Wallentin, af hvilken den förstnämnde lämnade meddelanden från kyrkans missionsfält i Zululandet och den senare från Ev. Fost.-Stiftelsens arbete i Indien.

Lifvet är en såningstid.

Af *D. L. Moody.*

Lifvet är att anse som en såningstid. Hvar och en har sitt fält att odla, beså och slutligen skörda. Genom våra vanor, vårt umgänge med vänner och kamrater, genom att utsätta oss för godt eller dåligt inflytande, odla vi säd för den kommande skörden. Vi kunna icke se säden, under det den växer och utvecklar sig, men tiden skall uppenbara det. Liksom den fullmogna skörden är innesluten i sädeskornen, så är det slutliga resultatet af synd eller helighet inneslutet i den syndiga eller heliga gärningen. »Sedan begärelsen har aflat, föder hon synd, men då synden blifvit fullbordad, föder hon död.» Jak. 1: 15.

Liksom vi icke kunna erhålla en god skörd, om vi icke hafva sått god säd, så kunna vi icke skörda evigt lif, om vi icke hafva sått i Anden. Ogräs växer lätt. Det växer, utan att man sår det. Äfven synden uppspirar af naturen i människohjärtat. Allt sedan våra första föräldrar gingo bort från Gud, har människohjärtat i sig själft varit helt och hållet fördärfvadt, och alla dess frukter hafva varit varit onda. »Människobarnens hjärta är fullt i dem till att göra ondt.» Pred. 8: 11. Tviflar du därpå? Om du gör det, så fråga dig, hvad det skulle blifva af ett barn, om det lämnades åt sig själft utan att inläras något, utan ledning, utan uppfostran. Oaktadt allt som göres för barnen, får det onda likväl ofta öfverhanden. Den goda säden måste sås och vårdas, ofta med möda och besvär, men skörden blir viss.

Önska vi våra medmänniskors kärlek under pröfningstider, då måste vi älska dem, när de mest behöfva uppmuntran. Längta vi efter sympati i vår sorg och smärta, så skola vi också få den, om vi själfva hafva gråtit med dem som gråta. Hoppas vi skörda evigt lif, så få vi icke så i köttet, ty då skola vi skörda förgängelse, utan i Anden, och då hafva vi det löftet, att vi skola skörda oförgängliga frukter.

En berömd målare, väl känd för det omsorgsfulla sätt, hvarpå han arbetade, tillfrågades, hvarför han gjorde sig så mycket besvär, hvarpå han svarade: »Emedan jag målar för evigheten.»

Det är allvarligt tänka sig, att det skall blifva en skörd af det närvarande, att mitt tillstånd i min dödsstund kan bero på mina handlingar i dag! Tron på ett kommande lif och en kommande dom ökar betydelsen af det närvarande. Evigheten beror däraf. Tillfällena att så skola icke alltid fortfara; de gå oss ur händerna ögonblick efter ögonblick, och framtiden först kan uppenbara skörden af den säd, som nu sås.

En bildhuggare visade en gång en besökande sin atelier. Den var full af gudabilder. En var mycket underlig. Ansiktet doldes af hår, som betäckte detsamma, och den hade vingar på hvarje fot. »Hvad är namnet på honom?» sade den besökande. »Tillfälle», blef svaret. »Hvarför är hans ansikte doldt?» »Emedan han snart går sin väg, och emedan, då han en gång gått, han icke kan upphinnas.»

Det gäller därför för oss att göra det mesta möjliga af de tillfällen Gud har gifvit oss. Det beror till stor del på oss själfva, hurudan vår framtid skall blifva. Vi kunna så för att få en god skörd, eller vi kunna göra som Siouxindianerna, som en gång, då Förenta Staternas ombud sände dem säd till att så, åto upp den. Människor hålla beständigt på att offra sitt eviga väl för det närvarande ögonblickets korta tillfredsställelse; de vilja icke erkänna, att framtiden är beroende af det närvarande.

Häraf kunna vi lära, att det icke finnes något, som bör kallas obetydligt här på jorden. Då vi betänka, att hvarje tanke, ord och handling hafva betydelse för evigheten och skola komma tillbaka till oss på samma sätt som sådden återvänder i skörden, måste vi fatta ansvaret af desamma, huru obetydliga de än må synas. Vi äro benägna att förbise de resultat, som bero på små ting.

När H. M. Stanley trängde sig genom det mörkaste Afrikas skogar, hade han de små Wambattidvärgarne till sina fruktansvärdaste fiender. De åstadkommo de största förlusterna till lif i hans karavan och höllo nästan på att tillintetgöra hans expedition. Så besvärliga voro de, att expeditionen kunde komma fram endast mycket långsamt, där de bodde. Dessa små män hade endast små bågar och små pilar, som sågo ut som barnleksaker, men på dessa oansenliga pilar fanns en liten droppe gift, som kunde döda en elefant eller en människa lika hastigt och säkert som ett gevär. De försvarade sig medelst gift och snaror. De smögo sig fram genom den mörka skogen och, liggande i försåt, läto de sina dödliga pilar flyga, innan man kunde upptäcka dem. De gräfde grafvar och betäckte dem omsorgsfullt med löf, de fäste järnspetsar i botten och beströko dem med det mest dödliga gift samt öfvertäckte dem sedan. I dessa grafvar och på dessa spetsar kunde människor eller djur falla och dödas.

Ett fruntimmer skref en gång till en ung man vid flottan. Hon tänkte: »Skall jag sluta detta bref såsom man i allmänhet gör, eller skall jag säga ett ord om min Frälsare», och, upplyftande sitt hjärta i bön ett ögonblick, skref hon, att hans beständiga förändring af vistelseort var en passande belysning af orden: »Vi hafva här ingen varaktig stad», och frågade om han kunde säga: »Jag söker efter den tillkommande». Med bäfvan vek hon ihop det och afsände det. Ett svar kom så lydande: »Tack så mycket för dessa vänliga ord! Jag är föräldralös, och ingen har så talat till mig, sedan min moder dog för flera år sedan». Den på måfå afskjutna pilen träffade på rätta stället, och kort därefter kunde den unge mannen fröjda sig i fullheten af evangelii välsignelse.

En obemärkt man predikade en söndag för några personer i ett metodistkapell i östra England. Bland åhörarne var en 15 års gosse, som en snöstorm drifvit in i kapellet. Mannen hade till text orden: »Se på mig, så varden I frälsta» (eng. öfv.) Es. 45: 22, och under det han utlade denna text så godt han kunde, lyste himmelens ljus in i gossens hjärta. Han gick ut ur kapellet frälst och blef snart känd som C. H. Spurgeon.

Kinesisk pagod.

Shakyamuni Gautama Buddha, grundläggare till religionen af samma namn, af kunglig härkomst, föddes antagligen 624 före Kr. i Indien. Alla klassiker äro eniga om, att omkring år 61 efter Kr., på grund af en dröm, som kejsaren haft, kinesiska sändebud begåfvo sig västerut på spaning efter en »bild af väldiga proportioner, skinande som guld». Komna till Indien, funno de så en bild af Buddha, och likt fordom de vise männen, på spaning efter Jesusbarnet, »blefvo de mycket glada», förde bilden med sig tillbaka och introducerade så på ny mark den religion, som ännu omfattas af det största antalet människor i världen.

Vår bild visar oss utseendet af en kinesisk pagod. Ursprungligen byggdes den för det ändamålet att förvara kvarlefvorna af Buddhas brända kropp, men Buddha profeterade, att en konung vid namn Ashoka skulle låta bygga 80,000 pagoder för förvarandet af hans ben, som nu tillbedjas af hans religionsanhängare. År 819 sände den dåvarande kejsaren en beskickning af mandariner till Indien för att eskortera ett af Buddhas ben till hufvudstaden. Att alla ej voro ett med kejsaren i denna sak, bevisas däraf, att en framstående statsman och Confusionist vid namn Han Qen-kung memoraliserade tronen i så skarpa ordalag, att han blef afsatt. Han säger: »Buddha har redan varit död en lång tid, och nu ser 'Himmelens son' hans stinkande ben i det inre af sitt palats!» En annan confusionist frågar: »Hvad kan ett ben, en tand eller en nagel göra för en lefvande person? Om du är hungrig, kunna de ej föda dig, om du fryser, kunna de ej kläda dig, och om du är sjuk, kunna de ej bota dig.» För närvarande användas pagoderna som bestämmare af »feng-shui», eller inflytandet af vind (feng) och vatten (shui), genom hvilka, enligt confusionisternas åsikt, de erhålla frid, långt lif, blomstrande affärer, god årsväxt, riklig afkomma o. s. v. Den största pagod i Kina finnes i Sochow, provinsen Fuh-Kien och är byggd för öfver 1,000 år sedan. Den mäter 220 fot i höjd, 60 fot i omkrets vid foten och 45 fot vid den nionde våningen. Den har formen af en åttahörning, och dess murar äro åtta till tio fot tjocka. Den är försedd med dubbla murar med trappor emellan, så att under det man stiger upp, beskrifver man en spiral och finner det ej mödosamt.

En kinesisk pagod.

Sjuttiotvå dörrar insläppa ett haf af ljus, och 201 afgudar, stora och små, göra sitt till för att befästa dess anseende hos dem, som ännu följa »Asiens ljus» (Buddha).

August Berg.

Opium och kineserna.

Af *Hugo Linder.*

Opiets införande i Kina.

För att det för hvar och en, som får dessa rader under sina ögon, må bli tydligt, hvilken skuld »de kristna» ha uti den förbannelse, som nu hvilar öfver Kina, skola vi först se efter, huru det kommer till, att giftet fick sitt inträde bland detta lands nyktra och arbetsamma folk.

För något öfver hundra år sedan var opium knappast kändt i Kina. De makthafvande, som liksom hade en aning om, huru mycken förödelse det skulle åstadkomma, hindrade på det strängaste all införsel däraf. Hvarje uns opium, som fanns i landet, var därför smuggladt in. Brittiske ambassadören i Kina försökte väl en gång att af kejsar Tao-Kuang få handeln med opium legitimerad, men fick till svar: »Ingenting skall komma mig att draga inkomst af mitt folks laster och elände.»

Ostindiska Handelskompaniet, privilegieradt af engelska regeringen, hvars tjänare de flesta af dess medlemmar voro, var den brottsling, som med understöd af engelska statsmän då tvang Kina att mottaga och i sin barm hysa den orm, som till slut skulle gifva sitt dödliga sting. Kompaniet började från Indien sända handelsskepp, väl bestyckade med kanoner, ögonskenligen till skydd mot sjöröfvare, men i själfva verket för att hålla de underordnade ämbetsmännen i de små hamnstäderna i Kina i skräck och bedrefvo så fräckt sin orättfärdiga smugglingsaffär medelst små fiskarbåtar från land.

Den kinesiska regeringen gjorde emellertid allt i sin makt för att få ett slut på den infernaliska handeln inom sina gränser. Den gick t. o. m. så långt, att den med dödsstraff belade bruket af giftet. Men så mäktig är den kraft, hvarmed det binder den stackars varelse, som kommer under dess inflytelse, att ej ens fruktan för döden förmådde afhålla från bruket däraf; och så växte opiumförbrukningen under skydd af engelska vapen, tills den nått enorma proportioner år 1839.

Detta år beslöt kejsaren, hvilkens tre söner hade dött i följd af opium, att förändra politik gent emot engelsmännen. Då han fann, att förbannelsen stal sig allt längre in ibland hans undersåtar, satte han sig i sinnet att, kosta hvad det ville, själf göra slut på handeln och befallde sitt ombud, Lin, att i denna afsikt begifva sig till Canton, som var centrum för smugglingen. Dock hade han ingen önskan att börja krig; *det* var hvad han minst tänkte på. Kejsaren

grät, då han, uppräknande opiets förfärliga verkningar, afsände Lin på hans ödesdigra mission.

I juli 1839 afsändes så på högsta befallning kejserlige sändebudet Lin, i förening med guvernörerna öfver provinserna Kuang Tong, Kuang-si, Hu-Peh och Hu-nan (i hvilka provinser opiumlasten då slagit rot) till engelska regeringen ett memorial, hvars höga och ädla språk borde kommit de engelska statsmännen att rodna af blygsel. Se här några utdrag: — »Sådana smugglare, som dessa, tänka endast på att skaffa vinst åt sig själfva och fråga ej efter den skada de göra vårt folk. Detta är sådant, som de himmelska principerna ogilla, och som de mänskliga känslorna offentligt fördöma. Af hvad orsak tillfogen I, köpmän, genom er giftiga handelsvara vårt folk denna skada? — — — Vi fråga, huru kan i deras hjärta finnas den moraliska princip, som inpräglas af himmelen! — Bland de varor, som exporteras från Kina, finnes ej en enda artikel, som ej är gagnelig för människan, antingen god till föda eller nyttig för allmänt bruk, eller ock är det sådant, som kan utbytas mot andra varor — allt gifvande vinst.

»Edert land bortför Kinas varor, genom hvilka I ej endast försen eder själfva med föda och nyttiga saker, utan, genom att sälja en del af dem till andra folk, skörden I trefaldig vinst. Om I ej skullen handla med opium, skulle denna vinst ändå alltid vara eder. Huru kunnen I då medelst en vara så skadlig för människan utan samvetsförebråelser hålla på att söka denna eftervinst?

»Låt oss antaga, att individer af en annan nation toge opium till England för att sälja det och förledde edert folk att köpa och röka det; äfven I skullen blifva förbittrade, och med smärtsam ängslan skullen I fullständigt utrota det. Hittills hafva vi förstått, att I hafven ett hjärta fullt af välvilja, och då måsten I naturligt vara ovilliga att göra åt andra, hvad I ej skullen vilja hafva gjordt åt eder själfva. — — — — — I borden med kraft se till, att det onda blir uppryckt med rötterna, och att jorden blir uppgräfd och omskapad genom att odla bomull och andra växter, nyttiga till föda, och om någon, trots däraf, skulle odla opium, borden I pålägga honom de tyngsta straff. Sålunda skullen I samla lycka och göra slut på ondskan; eder förvaltning skulle då bli den mest välgörande och åtnjuta himmelens understöd och gudarnas välsignelse; många skulle blifva edra år och utan ände eder ätt!»

Följande Englands metod vid behandling af smugglaregods, började så en razzia mot opiumförråden: och förstördes sålunda det året 20,283 kistor opium, hvarjämte en förbindelse affordrades de engelske köpmännen i Kina att ej vidare handla med denna vara. Men både den högtänkta skrifvelsen och köpmännens löften afgåfvos för döfva öron, när de kommo till Ostindiska Kompaniets och dess gynnares, de engelska statsmännens kännedom. Ett blodigt krig började genast, 1840, och slutade ej förr, än Kina gått in på att betala 70 millioner kronor »i skadeersättning», att afstå Hong-Kong åt England och att öppna fyra hamnstäder: Amoy, Fu-cheo, Ning-Po och Shanghai för handel.

Nu behöfdes ej mera fartyg, garnerade med kanoner: giftet infördes härefter i all stillhet i de öfverlämnade hamnarna. Och så höll det på till 1857, då kinesiska regeringen gjorde ett försök att uppehålla sin auktoritet genom att äntra en af smugglarebåtarna för att straffa besättningen.

Genast tände Handelskompaniets ondskefulle beskyddare, engelska regeringen, ett nytt blodigt krig i full låga. Det började i Canton, hvars mandariner vågat använda sina rättvisa lagar emot smugglingen. De engelska skeppen öfverföllo först junkerna i hamnen, ombord på hvilka blodbadet var gräsligt; den mängd af blod, som utgjutits, och de stympade människokroppar, som lågo kvar, voro fasaväckande att se, säger ett ögonvittne. Sedan fortsatte de sitt helvetiska arbete med att sätta eld på förstäderna, förstörande 7,000 hus, hvarigenom 30,000 män, kvinnor och barn blefvo husvilla. Därpå vände de sig mot staden själf, som bombarderades med kulor och granater. Cantons gator voro från sex till åtta fot breda och tätt bebodda. Hvad detta ihållande regn af kreverande granater skulle betyda under dessa omständigheter, kan lättare tänkas än beskrifvas. Ej tillfredsställda med det outhärdliga blodbad, som granaterna åstadkommo, började de belägrande äfven inslunga bomber, hvarigenom det, som ej var förstördt af granaterna, nu blef uppbrändt utaf elden.

Genom detta krig skakades Kina ända ned i sina grundvalar. Ännu mera blef det försänkt i fattigdom genom den krigskostnadsersättning af 8 millioner taels (25 mill. kronor), som England fordrade. Ytterligare åtta hamnstäder tvungos kineserna därjämte att öppna för handel med opium och andra varor. Den nya regimen fick fast form i »Tientsin-traktaten», i hvilken en paragraf lyder så: »Opium skall hädanefter draga en tull af 30 taels pr pecul. Importören får sälja det endast i hamnarna. Det får föras in i landet endast af kineser och såsom kinesisk egendom; den utländske köpmannen tillåtes ej medfölja det.»

Det dröjde länge, innan Kina hade hämtat sig från detta krig och, hvad som var värre, dess följder. Den ena olyckan aflöste den andra. Den värsta af dessa var det stora T'ai-Ping-upproret, under hvilket vidsträckta och rika distrikt ödelades, och människorna bragtes till den yttersta nöd. Människokött åts på sina ställen allmänt; ja, ett ögonvittne berättar, huru man vaktade sin af svält döende kamrat för att få något af hans döda kropp. Upproret kväfdes sedan med Englands hjälp under befäl af general Gordon.

Nästa gång Kina protesterade mot engelsmännens orättfärdiga tillvägagående var 1869, då tiden för Tientsin-traktatens revidering var inne. Kinesiska regeringen sände då till England en skrifvelse, kanske ännu mera rörande än den förra, och bad om opiuminförselns upphörande. Englands kalla svar var, att »den bästa metod, som kinesiska regeringen kunde följa för att få bort opiet, vore utan tvifvel att söka få sitt eget folk att sluta med bruket däraf» —, och så fick handeln ostördt pågå. England hade alls ingen afsikt att upphöra med importerandet af opium, utan det spejade allt fort efter tillfälle att vinna mera terräng för sin vara. Kina hade i Tientsin-traktaten ej medgifvit utländingarna att sälja opiet annorstädes än i hamnarna, förmodligen hoppades regeringen i någon mån kunna kontrollera sitt eget folk. Det var denna barrier, som engelsmännen nu ville genombryta. 1875 utsändes från Indien en officiell försöksexpedition för att öfver Birma intränga i Yün-Nan-provinsen. Deltagarnes pass hade erhållits från regeringen i Peking genom att dölja expeditionens verkliga afsikt. Vid ankomsten till Kina blef expeditionen tillbakadrifven af de lokala kinesiska myndigheterna. En ung tolk i expeditionen dödades. Hans död togs till förevändning för ett nytt krig, och en engelsk flotta sändes till de kinesiska farvattnen, ehuru de kejserliga ombuden protesterade och sade, att regeringen ej haft någonting med tolkens död att skaffa. Kineserna vågade ej åter kasta sig in i ett krig, utan gåfvo efter för de nya fordringar, som

framställdes. De undertecknade Chefoo-traktaten, hvarigenom ytterligare tio hamnstäder blefvo öppnade för opium- och annan handel. Den enda möjligheten för de kinesiska guvernörerna inne i landet att hindra opiets införande i de provinser, som ännu voro jämförelsevis obesmittade, var genom påläggande af hög tull och höga skatter.

Äfven detta hinder skulle undanrödjas. — England godkände ej denna sistnämnda bestämmelse, utan började nya underhandlingar, som efter nära 10 år (1885) slutade med tillkomsten af en »Tilläggsartikel», däri Kina medgifver engelsmännen rätt att föra opium till alla delar af landet efter erläggande af en stor tull, 110 taels för hvarje kista. Och så var målet vunnet. (Forts.)

Från missionsmötet i Uin-ch'eng,

hvilket hölls den 25 och 26 april, berättar Axel Hahne.

Redan föregående dag skulle mötet hafva begynt, men starkt regnande gjorde vägarna nästan ofarbara, så att vännerna från landet ej kommo in förr än på kvällen, då medels Laterna Magica bilder förevisades ur bibeln och »En kristens resa» och förklarades.

De närvarande församlingsmedlemmarnes antal var 30, hvadan således 9 voro borta. Predikande bröder voro Chang, Uang från Haicheo, Folke, Linder och Hahne. Äfven på söndagskvällen hölls förevisning med Laterna Magica.

Måndagen var anslagen till behandling af församlingsangelägenheter, såsom kyrkotukt, konstitution, ekonomi m. m.

Den blinde Liu, om hvilken jag förut skrifvit, har alit fortfarande lefvat i oenighet med sin hustru. För några dagar sedan skildes de från hvarandra, och hustrun återtog sitt förra namn; hon vill ej längre vara hustru till Liu. Orsaken är hustruns son i ett föregående gifte, hvilken synbarligen skapat tvedräkt emellan de båda gamla. De hafva förut varit ett mycket lyckligt par, men ända sedan han flyttade hem till dem, har oenighet rådt. Att försöka skilja moder och son åt, förklarande att hon måste först och främst hålla sig till sin man, lyckas icke; hvarje kines ser saken i ett helt annat ljus än Herren Jesus — »de tu äro ett kött». — Nej, säga kineserna, mor och son äro ihop, mannen och hustrun, i all synnerhet om i ett andra gifte, hafva ingenting gemensamt.

Då nu Liu och hans hustru skilt sig från hvarandra och inga förmaningar vidare syntes hjälpa, måste deras sak fram för församlingen. Beslutet blef att till en början utesluta dem från nattvardsfirandet, till dess man hunnit närmare undersöka saken.

Hustru Kuo, som i fjol gifte bort sin dotter med en hedning, trots mina och andras varningarr, och därjämte gjort sig skyldig till förtal, fick en offentlig förmaning att styra sin tunga, vara sin man undergifven och lefva i frid med sina grannar. För den synden, att hon sålt sin dotter åt en hedning, ansåg man sig icke kunna straffa henne.

Uang-kuang-lu var anklagad för att i sin opiumasylrörelse hafva bedragit folk och i sitt hem uppfört sig oskickligt, på anstötligt sätt bannat sin vuxna dotter och sedan försvarat sig med, att han såsom far hade rättighet att banna henne, huru mycket han ville; dessutom lefde han i oenighet med sina grannar. Han fick offentligt tilltal och förmaning att flitigt bedja och med eftertanke läsa bibeln, så att dess sanningar tillämpades i hans lif. Mannen är känd som mycket högmodig och egensinnig; dessa egenskaper visade sig också nu, ty på ett mycket trotsigt sätt mottog han förmaningarna.

En medlem utskrefs, Heo-teh-man från Hai-cheo. Som det finnes församling där, bör han icke längre tillhöra Uin-ch'engs'.

Såsom *dopkandidater* föreslogos och godkändes 9 personer. De skola döpas vid nästa möte.

Sedan valdes 2 diakoner, hvilket var en stor händelse och för kvinnorna svår att fatta. De valdas namn äro Li-hong-ch'ang och Joh-chao-feng, två af de bästa medlemmar vi hafva. Må Herren rikligen välsigna dem!

Kollektmedlen, som insamlats under tiden sedan förra mötet, uppgingo till 4,560 cash = omkr. 9 kronor.

Den sista frågan rörde sig om *stormötena;* det beslöts, att församlingen själf hädanefter bekostar och anordnar alla sådana, och åligger det den äldste (Chang) och diakonerna att sköta dessa angelägenheter.

Därmed har ett stort steg tagits, ty därigenom har församlingen visat, att hon önskar göra litet för sig själf och icke uteslutande vara beroende af utländingarnas hjälp. Må hon snart kunna helt och hållet stå på egna ben!

Vi hade åtskilliga svårigheter att härbergera alla kreatur, som besökarna medförde; för folket hade vi just i tid fått en öfvervåning inredd, men för åsnor och andra ök var det bråk och mycket stök, innan vi kunde få dem alla instufvade.

En sak har jag glömt nämna, som intog en mycket viktig plats vid stormötet, det var *sången,* utförd af gossarne och flickorna i våra skolor och ledd af Linder.

Det var verkligen något utmärkt, ledningen mästerlig och sången förträfflig.

Nästa möte blir den 10 okt.

"Axplock från T'ong-cheo-fu".

Af *August Berg.*

Forts. fr. föreg. nr.

Maj 13.

Blef i går ombedd komma ut till landet. En 14-årig hustru hade tagit opium. Jag begaf mig genast åstad på den häst de hade sändt för att hämta mig. Det lilla barnet, ty annan benämning kan jag ej gifva henne, fast hennes hår var ordnadt på gifta fruars vis, såg medtagen ut, men var vid sans. Bredvid henne stod svärmodern. Nu bruka ju alltid svärmödrar hafva ett ondt namn om sig, hemma såväl som här, och ehuru jag själf personligen har all anledning att taga dem i försvar, var dock denna kvinna typen af dem, som ofta äro så fruktade. Väl såg jag på hennes ögon, att hon ej var god att ta's med, skulle det gälla, men som hon var mycket förekommande mot mig, kunde jag intet märka, förrän jag fick andra bevis. Och huru fick jag dem? Jo, jag skulle gifva flickan-hustrun en insprutning under huden för att framkalla kräkningar, och då hon tog af sig sin kofta, fick jag se, huru armar och

rygg voro misshandlade. Svullna, fulla af strimmor i olika färger, utvisade de alltför tydligt, att hon varit föremål för grym behandling. »Hvad vill detta säga?» sade jag. »Ni har ju slagit henne!» »Ja, hon lyder mig ej, så jag måste slå henne», blef svaret. Sedan jag förehållit henne det orätta i hennes beteende, frågade hon mig: »Är det någon fara för hennes lif?» hvarpå jag svarade: »Hon önskar ej lefva utan dö, och dör hon är det eder skull. Denna gång kommer hon sig, men skulle hon framdeles vilja förkorta lifvet för eder skull, och ni ber mig komma, så kommer jag ej.» Det var allt, hvad jag kunde säga henne. För något annat var hon ej mottaglig.

* * *

Maj 14.

Vårt nya hus är nu snart iordningställdt. Jag nämnde som ett af skälen, hvarför vi skulle köpa huset, då det erbjöds oss, att den dåvarande mandarinen var vänligt stämd mot oss. Vi kunde ej veta, hurudan hans efterträdare kunde blifva. Härom dagen sände jag upp tidningar till den nye mandarinen jämte mitt visitkort. Han återsände tidningarna med det beskedet, att han har så mycket att göra, att han ej hinner läsa dem, hvilket med andra ord vill säga: »Jag vill ej hafva med er att göra!»

Nå ja! Vi behöfva ej köpa flera hus här nu, så vi hoppas slippa besvära honom. Men det bevisar vikten af att »smida medan järnet är varmt».

* * *

Maj 30.

Denna dagens arbete kan tjäna som ett specimen på huru i allmänhet våra dagar tillbringas, då vi äro hemma. Steg upp kl. 5 för att dels få tid att förbereda mig till morgonbönen, dels öfvervaka arbetarne. Trenne äro sysselsatta med att gräfva en dopgraf, och sex kringvandrande filtmattfabrikanter från Chili hafva fått beställning på några filtmattor, som de ock hålla på att fabricera på golfvet i det blifvande kapellet. Så komma två opiumpatienter för att få sin medicin. Den ena är trädgårdsmästare och medför hvarje morgon de allra skönaste blommor till oss. Vid morgonbönen kl. 7 läste vi om *hvad* som orenar människan, det som utgår *från* henne eller det som ingår uti henne. Kommer så frukosten och efter densamma »utländsk morgonbön», som vi kalla det inför våra kineser. Nu gå vi alla hvar och en till sina sysslor. I dag kom bud efter Anna Eriksson att besöka en gumma, som fått slag. I gästrummet väntade mig både patienter och gäster af olika slags samhällsställning. En liten flicka ville ha litet mera af den där ögonsalfvan hon fått af förut; en silfversmedsgesäll skulle gå hem och skörda hvete och önskade ett större förråd af salfvan för sitt ben; en annan, blind, ville att jag skulle »öppna hans ögon»; en annan åter »hade så svårt för att somna om kvällarna och äfvenledes svårt för att vakna om morgnarna». (Allmänt jubel bland de församlade.) Så funnos de, som skulle bese huset, våra kartor och taflor i gästrummet — och mig! Alla dessa kommo ju ej på en gång, men vanligtvis aflöste den ena den andra. Efter hvars och ens fattningsförmåga försöker man då ju alltid att predika evangelium för dem. Det blir ju till att börja med endast de första grundsanningarna, men äfven de, för oss så enkla och naturliga, kräfva öfverläggning och allvar å deras sida för att fattas. Så kommer snickaren och skall taga beställning på en skylt, målaren för att måla vattenvagnen, läraren för att skrifva och — kökspojken för att gå hem, strejkar. Dagen förut hade jag haft rättegång med honom med anledning af snatteri och fult tal. Han ville då gå hem, men jag förbjöd honom, emedan hans mor ej var tillstädes. Nu hom han med samma ärende, och, ehuru jag ånyo förbjöd honom det, tog han sina kläder och ville gå ändå. Jag sade då, att vi själfva skulle sända honom hem påföljande dag. Kom så middagen och, just som den var afslutad, bud att komma till en by strax utanför staden, hvarest en ung, 18-årig hustru, efter gräl med sin man, tagit opium. Ankomna dit, funno vi henne död i sin gråtande farmoders armar. På e. m. gifves litet stillhet till läsning och tillseende af hemmets angelägenheter, och då »dagen svalkas» går jag för att hälsa på syskonen Sandberg. Ankommen till deras gata, möter jag en vagn med begäran att komma till östra förstaden för att behandla en 4-årig gosse, som af misstag fått opium. Jag skickar hem vagnen och ett annat bud efter medicin från hemmet, själf inväntande densamma hos Sandbergs. Om en stund kommer budet tillbaka, och vi begifva oss till barnets hem för att vid vår ankomst dit finna det friskt och lifligt efter en duktig kräkning. Nu återstår ej mycket af dagen. Litet »odds and ends» uträttas, kvällsmat ätes, och det är mörkt. I kväll känner jag mig dock trött, värmen har i skuggan uppgått till 34° C., och jag bad därför min hjälpsamma hustru leda aftonbönen i mitt ställe med husfolket. Ja, så är dagen med dess växlande erfarenheter förliden, och frågar man sig själf: »Hvad har du gjort för din Herre i dag?» så kan man ej peka på något stort, något märkvärdigt, utan blott säga: »Herre, du vet *allt*, du vet, att jag älskar dig! Du vet, att mitt begär och min åstundan är att vara trogen i det lilla. Förlåt mig mina hemliga brister och fullkomna din kraft i min svaghet».

Strid och seger.

Af *R. Bergling.*

II.

Forts. fr. föreg. n:r.

Vår vän Ting blef ej litet förvånad öfver hvad han hörde. Är det möjligt, att huset är nedrifvet och San-ch'uan borta, frågar han, liksom tviflande på hvad man berättat honom. Bekräftelserna voro emellertid allt för många och enstämmiga, att han längre skulle behöfva vara i ovisshet därom. — »Men vet då ingen, hvar San-ch'uan håller till? Kan han vara mördad?» frågar Ting oroligt. — »Det tros, att han är vid lif, men ingen, som vi frågat, vet hvar han finnes», blef svaret.

Plikttrogen som Ting är, töfvade han nu ej länge, utan vände sina steg mot byn. Här finner han gränderna, som på trenne sidor omgifva vårt hus, fyllda med sönderslagna tegelpannor, bamburör, brädstumpar etc., hvarmed taken varit täckta. Det lilla gårdsrummet såväl som rummen i öfrigt är likaledes fylldt af krossade saker. Men folket, hvar håller det till? Han gick fram och tillbaka i gränderna

utan att dock finna någon människa. På afstånd såg han en och annan, men så snart de fingo syn på honom, sprungo de hvar och en åt sitt håll, och då han knackade på portarna, hördes intet svar.

Ting återvände följaktligen till asylen, där han snart fick klart för sig, hvem som stod i spetsen för ödeläggelsen. Till honom, byns lärare, vände han sig därför. I ett tempel, där denne undervisade byns barn, träffade han honom. Den högmodige och trotsige kandidaten visade dock, att han ej ville hafva mycket med en »Jesu-lärans tjänare» att skaffa, hvarför samtalet blef helt kort. — »Hvad hafven I här att skaffa? — Min brors penningeförlägenhet kan jag hjälpa honom ur. — Hvad som gjorts här, det skall jag ganska lätt klarera — edra 10,000 cash, som ni lagt ut, ger jag er tillbaka, och så äro vi hvarandra kvitt.» — »Å nej!» svarar Ting. »så lätt göres nog ej saken upp. När ni erkänt och rättat ert fel, då först kunna vi räknas vara kvitt.» — »Den saken gör jag ej upp med er», svarar kandiaten, afvisande Ting med handen, i detsamma han drar sig tillbaka.

Dagen därpå sändes bud till mig i Hotsin om hvad som händt. Budet kom fram vid midnattstid, hvarför jag först påföljande morgon fick kännedom om saken. Herren hade då sändt br. Folke hit, så att jag till min glädje fick samråda med honom.

Snart blefvo vi eniga om att vi skulle taga min kinesiske lärare (också han fil. kand.) med och begifva oss dit öfver för att se, om vi med honom såsom förespråkare kunde träffa någon öfverenskommelse med byfolket.

Frampå förmiddagen voro våra djur sadlade och lastade. Vi togo farväl af våra hustrur (fru Folke jämte barn var nämligen också här för tillfället) med nästan djupare rörelse än vanligt. Min hustru yttrade: »Jag känner mig så orolig, det är som om jag ej hade visshet att få se dig igen.» — »Du vet dock», sade jag, »att icke ett hår skall krökas på mitt hufvud utan Herrens vilja.»

Först på fredagsmorgonen hunno vi fram till Si-ehuang. Medan vi där spisade frukost, fingo vi höra, att folket i »Si-ehuang» med läraren i spetsen anklagat oss och vår värd inför mandarinen, och att de med anledning däraf ännu befunno sig i staden.

Att tänka på förlikning var alltså för sent. Vi voro ju redan »dragna inför rätta.» Vi begåfvo oss därför efter till staden, beredda på, om så erfordrades, att framträda inför myndigheterna, tröstande oss med de särskilda löften, som Herren för dylika tillfällen gifvit sina barn, såsom: »Varen icke bekymrade, huru eller hvarmed I skolen försvara eder eller hvad I skolen säga; ty den Helige Ande skall lära eder i samma stund, hvad I skolen säga.» Luk. 12: 11—12.

Det hus i Si-ehuang, hvilket vi användt som asyl och i hvilket vi fått löfte att kvarstanna, tills vi kunde flytta öfver till vårt nya hus i Liu-tsï-ts'uen, var nu också stängdt för oss. Just som det nya huset refs, blefvo asylföreståndaren och vår evangelist utdrifna därifrån. Vi stodo nu följaktligen på »bar backe» i Han-ch'eng. För *första* gången kom därför den tanken för mig: Månne Herren ändå vill, att jag skall »skudda stoftet af mina fötter till ett vittnesbörd öfver denna plats»?

Hotsin i maj 97.

Robert Bergling.

Bref.

Ur enskildt bref från Fredrika Hallin.

T'ong-cheo-fu d. 10 maj 1897.

Vi hafva under vintern haft opiumpatienter, och fastän det varit ganska besvärligt på grund af lokalens olämplighet, hafva vi dock haft glädje och uppmuntran däraf. En af våra kvinnliga opiumpatienter tycktes vara särdeles öppen för Guds ord. Hon lärde sig flera sånger och bibelspråk och bad med egna ord, så att det tycktes vara omöjligt, att en hedning kunde bedja så, med mindre än ett verk af Gud påginge i hennes hjärta. Sedan hon reste tillbaka, hafva vi haft 6 andra opiumpatienter från samma by, hvilken är belägen ej mindre än 60 li, 3 sv. mil, från vår plats. Dessa alla tyckas mer eller mindre intresserade för »läran». Den ofvannämnda kvinnan har en son, som är lärare. Han hade som barn köpt ett evangelium, som han ännu har kvar. Då han för en tid sedan var hos oss, omtalade han, att i hans hem nu ej funnes några afgudar och att de ej heller tillbedja förfäderna.

I *Rui-ch'eng*, vår närmaste stad, dit vi önska flytta stationen, är en familj *Su*, som vid nyårstiden i år tog bort sina afgudar. I deras hem hvilade jag öfver en natt nu på resan till *T'ong-cheo-fu*, där jag nu är. De voro så artiga och vänliga och bådo oss ändtligen komma tillbaka på återvägen och stanna några dagar. Denne man hade för några år sedan hört evangelium i *P'ing-iang-fu*. Sedan hade han för 3 år sedan af Henrik Tjäder fått en kinesisk tidskrift, däri han läste om en muhammedan, som blef omvänd till kristendomen och sedan fick lida martyrdöden för sin tro. *Su* blef mycket rörd af denna berättelse, och han fattade det beslutet, att äfven han ville tillhöra Herren. Emellertid äro både han och hans hustru opiumrökare och vänta ifrigt, att vi skola hjälpa dem att vänja sig af från opium. Ännu känna vi honom ej tillräckligt för att veta, om hans omvändelse är verklig.

Den tredje familjen, som kastat bort sina afgudar, är den af mig förut nämnda *Fang*. Många af våra opiumpatienter hafva enträget inbjudit oss att besöka dem, och vi hoppas äfven snart få tillfälle därtill.

Under den hetaste tiden af sommaren hafva Emma och jag tänkt att hyra ett par grottor i närheten af *Hai-cheo*, där äfven flera af syskonen ämna tillbringa heta den tiden.

Det Britiska och utländska Bibelsällskapet har hållit sitt 93 årsmöte. Med anledning af drottning Victorias 60:års jubileum meddelades att under hennes regeringstid sällskapet låtit öfversätta bibeln på 200 olika språk .Då hon uppsteg på tronen, fanns den nämligen på 135 språk, men nu på 335, och spridningen har under denna tid sjudubblats. För bibelns spridning i Ryssland användes en sjundedel af sällskapets inkomster. Nära 4 millioner biblar, nya testamenten och delar af bibeln hade distribuerats under 1896. Inkomsterna för året uppgingo i rundt tal till 2 millioner 3 hundra tusen kronor.

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1897.